

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΧΗΡΑΔ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ
ΔΗΜ. Η. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ Τῆ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ.φ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΣΧΥΛΟΥ

ΚΑΙ Η ΟΡΕΣΤΕΙΑ

Ἡ Αυτοκράτειρα Ἑλένη

Δίσις (ποίημα)

Στακτοπυτουροῦ

Τρεῖς ὥραιαι παραβολαὶ περὶ τῆς

μελλούσης ζωῆς

Ἡ Νυφούλα (Διήγημα)

Τὸ πολύτιμον σιγάρον

Ποίησις

Κυδωνιατικὴ Ζωή

Σῆμα

Σκόρπια Λόγια

Παράρτημα « Αἰολικοῦ Ἀστέρος »

Νέα Πέργαμος »

Ἰωάν. Ὀλυμπίου

Ἐλευθ. Τρ. Κούση

Ὀυρανίας Σάλτα

Doré Remy

Ἄνδρον. Γ. Γερωλύμου

Ἄνδρέα Α. Ἀβούρη

Georges Ohnet

Μετάφρασις

Βιργινίας Δ. Ζερβοῦ

Μ. Κουτούβαλη ἱατροῦ

Ἄντων. Κ. Γαρμπῆ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τέμενος Μουραδιῆ ἐν Μαγνησίᾳ

Ἀνατλίτισσα ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Σμύρνης

Δημαρχεῖον Κυδωνίων καὶ παραλιακὸν καφενεῖον Ν. Κανέλου

Τύποις ὁ « Ἥλιος », Μεγάλῃ Ἀγορᾷ (Βεῖξεστένι) Κυδωνία

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Κυδωνίαις Μετζ. 2 1) 2
Ἐν τοῖς χωρίοις " 3
Ἐν τῷ Κράτει " 3
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 15

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Ἐν τῷ Κράτει

ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ
Ὁδὸς Παλαιὰ ψαράδικα Ν^ο 8 — Δίοδος Σιναίτικη Ν^ο 6 καὶ 7 δίοδος Κλειδαρᾶ Ν^ο 6 δίοδος Εὐαγγελικῆς σχολῆς Ν^ο 26.

ΣΜΥΡΝΗ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΧΑΡΤΙΚΗΣ ΔΙ' ΕΦΗΜΕΡΙΔΗΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΧΡΕΙΩΔΗ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΗΛΙΑΝ.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ ἐπὶ δωδεκαετίαν ἐν Κων)πόλει ὡς ἐμποροράπτης λίαν εὐδοκίμως ἐργασθεὶς κ. Ἄγγελος Τιμπαμπῆς συνεταιρισθεὶς μετὰ τοῦ κ. Ν. Φλώρου ἀπεκατέστη ἐν τῇ πατρίδι του συστήσας Κατάστημα ἀπέναντι τοῦ Γραφείου κ. Κ. Λεντούδη.

Ἡ ἰκανότης ὡς καὶ ἡ πολυετής πείρα τοῦ κ. Α. Τιμπαμπῆ παρέχουν ἀρκετὴν ἐγγύησιν ὅτι πάντες οἱ πελάται θέλουσι μείνει κατευχαριστημένοι τόσον ἐκ τῆς στερεότητος ὅσον καὶ ἐκ τῆς κομψότητος τῶν ἐνδυμασιῶν.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

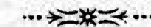
ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΧΗΡΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡ. Η΄ ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ Τῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῷ „Ο ΗΛΙΟΣ”	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ.φ.
--	--	---

ΙΩ. ΟΛΥΜΠΟΥ, ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΚΑΙ Η ΟΥΡΕΣΤΕΙΑ

ΛΟΓΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ἀπαγγελοῦς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ
Γυμνασίου Κυδωνίων τῆ 3. η Ἰανουαρίου
1912, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

Φιλόμουσος ὁμήγουρς,

Μεγλήν καὶ ἔνδοξον *ἱστορικὴν ἐορτὴν* ἄγει σήμερον τὸ πανελλήνιον σήμετιν ἀπὸ περῶτων ἕως περῶτων τῆς πατρίου αὐτοῦ χώρας, ἦν ἀπ' αἰῶνων δι' ἀειμνήστων κατορθωμάτων οἱ πρόγονοι αὐτοῦ καὶ οἱ πατέρες ἐκληροδότησαν εἰς τοὺς ἐπιγενομένους. Εἶνε αὕτη ἡ πολυμήνιτος ἐορτὴ τῶν μεγαλωνύμων ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τῶν φωτοβόλων ἀστέρων τοῦ πνευματικοῦ στερεώματος, τῶν θεσπεσίων προμύχων τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, τῶν κρατερῶν μαχητῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἐστερέωσαν διὰ τε τῶν ἐκλεῶν πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγῶνων καὶ διὰ τῶν ὁπλων τῆς μελιρροῦτον αὐτῶν σοφίας καὶ γλώσσης.

Οἱ περιφανεῖς οἱτοὶ Ἱεράρχαι τοῦ τετάρτου αἰῶνος, τὸ καύχημα καὶ τὸ κλέος τῶν ὀρθοδόξων, ἔνθεοι ὑποφύται τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἦρωες τῆς *ὑψηλῆς ἠθικῆς* ἐν ἀνθρώποις, εἶνε ἅμα καὶ διαπύρσοι κηρυκταί τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ σοφίας τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας μυσταγωγοὶ καὶ τῆς δημοσθενείου ρητορίας μιμηταὶ οὐχὶ ἀφερέγγυτοι, αὐτοὶ, εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλοι, ἐν τῶν *μεγίστων ἱστορικῶν γεγονότων* ἐπιτελέσαντες διὰ τῆς σοφίας αὐτῶν τὴν γνησίαν Ἑλληνικὴν τὴν πλήρη καὶ τελείαν δὴλον ὅτι *διαλλαγὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύ-*

ματος, τὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ θεανθρώπου προκηρυχθεῖσαν, πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ τὸν δεσμόν τὸν ἀρρηκτον ἔκτοτε ἀνά τοὺς αἰῶνας τῆς σοφίας τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος. Ἀπὸ τῆς συνδιαλλαγῆς ταύτης ἐξηρητήθη ἔκτοτε ἡ πνευματικὴ φυσιογνωμία καὶ ἡ τύχη τοῦ νεωτέρου Χριστιανικοῦ κόσμου. Καὶ εἶνε ἀληθῶς τὸ μέγιστον τῶν γεγονότων τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ ἡ τελεῖα αὕτη συνδιαλλαγὴ τῶν δύο τέως ἀντιπάλων δυνάμεων, αἵτινες ἐμελλον νὰ δεσπόσωσιν ἔκτοτε τῆς ψυχῆς καὶ τῆς συνειδήσεως τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν, τῶν κληρονόμων τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, καὶ νὰ ἀναπετάσωσιν εἰς αὐτοὺς πλατείας τὰς πύλας τοῦ καλλιμόρφου ναοῦ τῆς Ἑλληνικῆς εἰμουσίας καὶ τῶν ἀνεκτιμῆτων θησαυρῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ φωτοβόλος αὕτη τριάς τῶν Ἑλληνικοτάτων τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα Ἱεραρχῶν ἀνεκτιμῆθη καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας ὑπὸ τῆς *πανελληνίου συνειδήσεως* ὡς τὸ φαινότατον σύμβολον τῆς διφυοῦς αὐτοῦ ἀθανάτου ψυχῆς, ὡς διδάσκαλοι καὶ καθηγεμόνες τῆς σοφίας ἅμα καὶ τῆς ὑψηλῆς ἀρετῆς, ἦν οὐδέποτε, ἐν οὐδεμιᾷ περιόδῳ τοῦ μακροαἰώνου ἱστορικοῦ βίου τοῦ Ἑθνικοῦ, ἐν τῇ ζοφερᾷ νικτὶ τῆς ἀμαθείας καὶ ταπεινώσεως, καὶ ἐν ἡμέραις ἐκλεῶν ἀγῶνων, οἱ πατέρες ἡμῶν καὶ οἱ πρόγονοι ἐπαΐσαντο ποιοῦντες ἰσχυρῶς καὶ θεραπεύοντες κατὰ δύναμιν. Καὶ εἶνε οὗτος ὁ λαμπρότατος καὶ εὐκλεέστατος τῶν χαρακτήρων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνικοῦ. Εὐλόγως ἄρα ἡ ἐορτὴ αὕτη τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καθιερώθη ἅμα καὶ ὡς ἐορτὴ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τῆς παιδείας, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς διὰ τῶν πολυαίδημων ἀνὰ τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς πα-

τροπαραδότου μαθήσεως φτωγίων, φιλοστόργως περιέπομεν, ὡς κειμήλιον τιμαλγῆς τῆς τῶν προγόνων κληρονομίας, καὶ φιλοτίμως κατὰ τὸ ἐπιβάλλον ἡμῖν χρόνος ἀγωνιζόμεθα: νὰ παραδώσωμεν εἰς τὰς γενεάς τὰς ἐπερχομένας. Καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐεργεσία εἶνε ὁμολογουμένως προγονικὴ ἀρετὴ, οἱ δὲ φιλοπαίτριδες εὐεργέται διακινῶσιν ἐναμίλλως εἰς διαίωσιν τῆς πατρῴου περακαταθήκης, ἡ ἐορτὴ τῶν κλεινῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἅμα καὶ ἡμέρα **ἐπιμνημόσυνο**ς τῶν ἀειμνήστων εὐεργετῶν τοῦ ἡμετέρου Ἔθνους, ὧν τὰ ὀνόματα ἐγγράφονται οὐ μόνον ἐν στήλαις λιθίναις εἰς μίμησιν τῶν ἐγκόνων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ συνειδήσει τῶν γενεῶν τῶν ἐπερχομένων. Καλὸν δὲ καὶ χωρῖμόσυνον ἀληθῶς εἶδος παρέδωκαν ἡμῖν οἱ πρόγονοι, οἱ τὴν λαμπρὰν ταύτην ἐορτὴν τῶν Γραμμίων στήσαντες, χάριμα τῷ ὄντι καὶ ἀγλαίσμα καὶ νοῦ καὶ καρδίας, διότι πλὴν τῶν μελιώδων τῆς Ἐκκλησίας ἁμαρτῶν, δι' ὧν γεραίρομεν τὴν μνήμην τῶν μεγάλων ἱεραρχῶν, καὶ διὰ πηνηρυκίων λόγων τὸ ἄφθαρτον κάλλος τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ὅπερ ἐμόρφωσε τὸν νεότερον κόσμον, ἐγκωμιάζομεν ἐν τοῖς Ἐκπαιδευτηρίοις.

Α΄.

Ἄγορεύων τὸ δεύτερον ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς ἡμετέρας Σχολῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, θὰ ὁμιλήσω περὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Αἰσχύλου καὶ θὰ ἐπιδείξω μίαν τῶν δραματικῶν **εικόνων** τῆς τραγικῆς Μούσης, ἀναλύων τὴν πρώτην τῶν τραγωδιῶν τῆς πολυθρύλιτου ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ, τοῦ τελειοτάτου τῶν δραματικῶν ἔργων τοῦ Ἀθηναίου ποιητοῦ, ὅστις ὑπῆρξεν ἀναμφισβητήτως ὁ μέγας πατὴρ καὶ διδάσκαλος τῆς ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ, ἢ ὡς λέγει χαριέντως ὁ εὐφρεστάτος κωμικός:

« ὁ πρώτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ὄχημα σεμνά
καὶ κομήσας τραγικὴν λῆρον. »

(ΑΡΙΣΤ. ΒΑΤΡ.)

1003—5

Ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας, ἐν ᾧ ἡ ἐπονεϊδιστος δημιουργία τοῦ Ἀνύτου καὶ τοῦ Μελήτου κατίσχυσε τῆς φωνῆς τοῦ φιλοσόφου, εἰς ὃν ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος, θὰ μεταφέρωμεν τὴν σκηνὴν εἰς τὰ φοβερὰ ἀνάκτορα τῶν Ἀτρεϊδῶν, ἵνα ἴδωμεν τὴν τύχην τοῦ μεγάλου βασιλέως καὶ στρατηλάτου, ὅστις ἤγαγε τὸν χιλιοναῦτην τῶν Ἀχαιῶν στόλον εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Τροίας καὶ ἐπόρθησε τὸ ἱερὸν Ἴλιον, τὴν πολυθρύλιτον πόλιν, ἣν ἀπηθανάτησεν ἡ δόξα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀμήρου. Ἐξῆσαν πολλοὶ πρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος βασιλεῖς, ἰσχυροὶ καὶ μεγάλοι, ἀλλ' ἀδίκουτοι καὶ ἄγνωστοι κεῖνται ἅπαντες ὑπὸ ζῶφον, ἐπειδὴ ἑστερήθησαν τοῦ « **θείου ἀοιδοῦ** », εἶπεν εὐστόχως ὁ ὑπερήφανος Ρωμαῖος ποιητής. Καὶ ἀληθῶς, πόσοι ἥρωες δὲν ὀφείλουσι τὴν ἀθανασίαν αὐτῶν εἰς τὴν ΠΟΙ-

ΗΣΙΝ; Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ εὐγενέστατος τροφίμος τῆς Ἡλιάδος, ἐμακάρισε τὸν Ἀχιλλεῖα ὅτι τοιοῦτου ἡρώου εἰς τὴν μνήμην τῶν ἐπερχομένων γενεῶν ἐτύχεν, οἷος ὁ Ὀμηρος. Ἡ μεγαλοφυΐα αὐτοῦ προεμάντευσε τὴν τύχην τῶν ἀληθῶς ἐκλάμπρων αὐτοῦ κατορθωμάτων. Ἐτινα ἡ ποίησις δὲν ἐνεκωμίασεν. Αὐτὸς οἶχι « **ἀοιδοῦ** », ἀλλ' οὐδὲ βιογράφου ἢ ἀναξίου τῶν πράξεων τοῦ ἱστορικοῦ εἰς τὴν ἔπειτα μνήμην ἐτύχεν, πλὴν μόνου τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ Χαιρωνέως, ὅστις τέσσαρις αἰῶνας βραδύτερον παρέδωκεν εἰς τὸν θαυμασμόν τῆς ἀνθρωπότητος μετὰ τῶν ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὰ ἔργα, καὶ τοῦ μαθητοῦ τοῦ φιλοσόφου Ἐπικτήτου Ἀρριανῶν, τοῦ ἐκ Νικομηδείας, ὅστις συνέγραψε τὴν « Ἀνάβασιν ». Ἀλλ' οἱ μεγάλοι ἄνδρες, τέκνα μακροζωνίων ἐλπίδων καὶ πόθων, εἶνε γνήσια ἔκγονα τῆς ἐποχῆς τῶν ὑποδύοντα τὴν μορφήν, τὴν ὅποιαν αὐτοὶ οἱ κληροὶ καὶ αἱ τύχαι τῶν λαῶν ἐπιβάλλουσιν, ὅταν εἰσθῆ τοῦ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ εἰδοκίση νὰ ἐξυλοστεύη εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν ἐκλεκτόν τῆς. Ἡ νεανικὴ Ἑλλὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐγέννησε τὸν ΗΡΩΑ ΠΟΙΗΤΗΝ, τὸν θεῖον Ὀμηρον, καὶ ἡ Ἑλλὸς τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡ ἀνδρική καὶ φιλόσοφος, τὸν ΗΡΩΑ—ΒΑΣΙΛΕΑ, τὸ τέκνον τῶν βασιλευσάντων πόθων καὶ τῶν καλύτερων ἔθλων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ « **θεοσεσία** τῶν Μουσῶν **ἀοιδῆ** » ἐπεχώρησεν εἰς τὸ δόρυ τοῦ στρατιώτου. Ἡ ποίησις εἶχεν ἐκπληρόση τὴν φαινήν ἀποστολήν τῆς ἄχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Β΄.

Ἡ ποίησις! Τὶ θαυμαστὸν δημιουργήμα!—δῶρον ἀληθῶς τῶν Μουσῶν, τῶν θυγατρῶν τῆς Μνημοσύνης. Εἶνε τὸ κάλλιστον ἄνθος τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἀφ' οὗ ἔφαλε τὰ κλέη τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς καὶ ἐπαίδευσε τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοὺς θησαυροὺς τῆς σοφίας τῆς διὰ τοῦ Ὀμήρου, ἀφ' οὗ ὕμνησε τοὺς θεοὺς, τοὺς διατητῆς τῶν ἀνθρωπίνων, καὶ ἐκόσμησε μετὰ μελιχόρα αὐτῆς ἄνθη τὸν βίον, ἀφ' οὗ ἀνέδесе τὴν κεφαλὴν τῶν νικητῶν ἐν τοῖς πανελληνίοις ἀγῶσιν μετὰ τὸ χρυσοῦν διαδῆμα τῆς καὶ ἀρετῆς καὶ ἀνδρείας, καὶ μετὰ τὸν στέφανον τῆς ἀθανάτου δόξης, ἀφ' οὗ ἔτερεψεν, ἐδίδαξε, παρεμύθησε καὶ ἐπλήρωσε θεοσεσίας μολπῆς καὶ ἀρμονίας τὸν βίον τοῦ Ἔθνους, ἐστρεψε ἐῖτα τὸ βλέμμα βαθυτέρον εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ ἐπλάσε τὴν τραγωδίαν. Λέγομεν « **ἐπλάσεν** », διότι ἡ ποίησις, ἡ ἀντιζῆα τοῦ ὀνόματος τούτου, εἶνε ἀληθῆς δημιουργία, καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸ τοῦτο δημιουργός, ὅστις μετὰ τὴν πνοὴν τῆς ψυχῆς του δίδει ζῶην εἰς κόσμον ὁλόκληρον, ὅστις, ὡς οἱ ἀρχαῖοι θεοί, παραμένει ἀείποτε ἀθάνατος καὶ ἀγήρω. Δὲν ἀνέπλασεν ὠραίαν, ἑρατεινὴν καὶ γλυκείαν, φαιδρὰν καὶ χαρίεσσαν, ἰδανικῶς θαυμαστήν καὶ ὑπέροχον εἰς κάλλος καὶ εἰς λαμπρότητα τὴν μορφήν τῆς ἡρωικῆς Ἑλλάδος ὁ Ὀμηρος, ὁ βα-

σιλεὺς οὗτος τῶν ποιητῶν, ὁ θεῖος ζωγράφος καὶ μιμητὴς, ὁ διδάσκαλος πάσης ἀρετῆς καὶ σοφίας;

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν Ἀριστοτέλους, οἵτινες εἶνε οἱ ἀψευδεῖς νομοθέται τῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἄλλης λογοτεχνίας, ἡ ἐνδόμυθος οὐσία τῆς ΤΕΧΝΗΣ εἶνε ἡ ΜΙΜΗΣΙΣ, ταῦτόν εἶπεν ἡ δημιουργία, ἡ δὲ ἀριστοὶ καὶ ἐκπρεπεστάτη τῶν καλῶν ἡ **ἐλευθερίων τεχνῶν**, ἡ ΠΟΙΗΣΙΣ, ἡ μεταχειριζομένη ὡς ὄργανον τὸν προφορικὸν ΛΟΓΟΝ, οὐχὶ πεζῶς καὶ ἀμούσως, κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν, ἀλλὰ μετὰ μέτρου καὶ ρυθμοῦ καὶ ἀρμονίας, παρέχει ἡμῖν τὴν ἐντελεστάτην εἰκόνα τῆς μίμησης, διότι ὁ λόγος εἶνε ὁ φημενὸς τῆς διανοίας καὶ τῆς ψυχῆς. Αὐτὸς ἀποκαλύπτει τὰς ὑψηλὰς ἰδέας καὶ τὰ διανοήματα, τὰ γενναῖα ἀσκήματα καὶ τὰ πάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ καρδίας. Λόγος ψυχῆς Εἰδωλῶν, εἶπεν ὁ Ἰσοκράτης. Καὶ ἂν ἡ ψυχὴ αὐτὴ αἰσθάνεται τὴν ἀρμονίαν τοῦ κόσμου, ὅπως οἱ Πυθαγόρειοι ἐπίστευον ὅτι ἤκουον τὴν ἀρμονίαν τῶν σφαιρῶν τῶν σφαιρῶν, ἂν εἶνε φιλόκαλος καὶ φιλόσοφος, ἂν θαυμάζει ἄλλον ὅτι καὶ ἐκπλήττεται πρὸς τὰ εἰδῶλα τοῦ αἰδίου κάλλους, ὅπως ἐφρόνει ὁ Πλάτων περὶ τοῦ εἰωτικῶν φιλοσόφου, ἂν εἶνε ἱκανὴ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸ εἰς πάντας τοὺς βροτοὺς « φανερόν μυτήριον, » ὡς εἶπεν ὁ Γκαίτε, τὴν θεοειδῆ ΙΔΕΑΝ τοῦ κόσμου, τὴν λανθάνουσαν εἰς πάντα τὰ ὄντα,—έχομεν τότε τὸν θεῖον καλλιτέχνην καὶ μιμητὴν, ὅστις θὰ ἀναπλάσῃ διὰ τῆς φαντασίας αὐτοῦ καὶ τοῦ λόγου τὸν κόσμον, τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων τοῦ δημιουργοῦ, ἰδανικώτερον τοῦ φαινομένου καὶ τελειότερον. Ἀπὸ τῆς ὄψεως τοῦ ΚΑΛΟΥ βλέπει τὸν κόσμον ὁ ποιητὴς, ἀπὸ τῆς ὄψεως τοῦ ΑΓΑΘΟΥ ὁ φιλόσοφος ἢ ὁ προφήτης, οἵτινες κατὰ τοῦτο καὶ μόνον διαφέρουσι τοῦ ποιητοῦ, εἰ καὶ ἅπαντες ἀναζητοῦσι τὸ θεῖον, τὸ ἄφθαρτον, τὸ αἰδίου καὶ ἀθάνατον ἐν τε τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλὰ τὰ Εἰδωλῶν, ἢ τὰ ἐκμαγεῖα τοῦ ΚΑΛΟΥ, εἶνε λαμπρότερα καὶ ἐκφανέστερα εἰς τὰ ὄμματα πάντων, καὶ διὰ τοῦτο ἡ **ποίησις** εἶνε καὶ μᾶλλον προσιτὴ καὶ μᾶλλον εὐνόητος τῆς φιλοσοφίας, εἰ καὶ οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε ἐχώρισαν τὸ ΚΑΛΟΝ ἀπὸ τοῦ ΑΓΑΘΟΥ, ἀλλὰ καὶ ἐλάτρευσαν ἐξ ἴσου ἰσχυρῶς καὶ ἠσκησαν θαυμασίως ἐν τε τῷ βίῳ καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ πνεύματος.

Γ΄.

Καὶ ἡ ΕΠΟΠΟΙΙΑ τοῦ Ὀμήρου, ἡ ἰλαρὰ καὶ χαρίεσσα, καὶ ἡ τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου καὶ Σοφοκλέους, καὶ ἡ φοβερὰ καὶ φιλόσοφος, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ πιστὸν ἐκμαγεῖον καὶ κόποτρον ἀνθρωπίνου βίου, « **μίμησις** δὴλον ὅτι πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας », ὡς ἀποφαινεται ὁ νομοθέτης τῆς ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ, ὁ Ἀριστοτέλης. Ἀμφότεραι μιμῶνται καὶ πράξεις καὶ ἦθη, ἢ χαρακτῆρας, καὶ διάνοιαν καὶ λόγους ἀνθρώπων σπουδαίων, διότι τὸ φαῦλον

αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ὡς ἄμοιρον πάσης ἰδέας, εἶνε ἀνάξιον μίμησης. Εὐνόητον ἐκ τούτου τίνος ἐνεκεν ἡ Ἑλληνικὴ ποίησις ἐξήλασε τὸ **αἰσχρόν** ἀπὸ τῶν κήτων τῶν Πιερίδων. Καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ρητορικῆς ἀξιοὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι « **δὲν πρέπει νὰ πεῖθῃ τὰ φαῦλα** », καίπερ ἄλλως ὑπὸ τῆς ἀνάγκης βιαζομένη καὶ τὰ ἀντίθετα τῶν **δικαίων** νὰ ἐξετάσῃ. Οὕτω καὶ ἐντὶ τραγωδία, διαγράφονται μὲν δαιμονίως ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ οἱ κακοὶ χαρακτῆρες πολλάκις χάριν τῆς συγκρούσεως τῶν παθῶν, καὶ ἐπιτείνεται εἰς τὸ ἀκρότατον διὰ τῆς ἀντιθέσεως ταύτης ἢ πάλῃ τῶν δραματικῶν ἠρώων, ἀλλ' ἡ μίμησις τῆς « **σπουδαίας καὶ μεγάλης** » πράξεως συναυριεῖ καὶ τὸ δευτερεῖον τοῦτο στοιχεῖον εἰς τὴν αἰθερίαν καὶ ἰδανικὴν τοῦ ΚΑΛΟΥ καὶ τοῦ ΑΓΑΘΟΥ χώραν. Τοιαυτὴ ἡ φύσις τῆς δραματικῆς μάλιστα μίμησης. Δὲν πρέπει ἄρα νὰ ἐκπληττώμεθα διὰ τοὺς « **μοχθηροὺς χαρακτῆρας** ». Ὁ θεοσεπὶς Πλάτων εἶπεν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀπολεσθῇ τὸ ΚΑΚΟΝ ἐκ τοῦ κόσμου. Ἀείποτε ἐνταῦθα ὑπάρχει τι « **ὑπεραντίον τοῦ ἀγαθοῦ** », ὅτι τὸ ΚΑΚΟΝ ἐξ ἀνάγκης περιπολεῖ τὴν θνητὴν φύσιν. Ἀλλ' ἐν τῇ πάλῃ ἐκλάμπει ἡ **σοφία** καὶ ἡ **ἀρετὴ** τῶν ἀληθῶς μεγάλων, τῶν ὑπερόχων καὶ δαιμονίων φύσεων, ἐν τε ταῖς τραγωδίαις τῶν ποιητῶν, καὶ ἐπὶ τῆς μεγάλης σκηνῆς τοῦ βίου. Ἐπειτα ὑπάρχει ἡ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ, ἡ φοβερὰ αὐτὴ καὶ ἀμειλικτος θεότης, ἡ ὑπὲρ τὰς κεφαλάς τῶν δυστήνων βροτῶν αἰωρομένη, παραγούσα πολλάκις, κατὰ τὰς δοξασίας τῶν ἀρχαίων, τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο διὰ τοὺς ἀνθρωποειδεῖς θεοὺς μάλιστα τοῦ Ὀλύμπου φαίνεται ἄφενκτον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ τραγωδίᾳ, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγιστος τῶν δραματικῶν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὁ Σαίξπηρ, μετεχειρίσθη αὐτὸ μετὰ δαιμονίαν τῷ ὄντι ποιητικὴν μεγαλοφυΐαν καὶ ἐμπνευσὶν ἐν τῷ Ἀμλέτω μάλιστα, τῷ ἀριστουργήματι τῆς γραφίδος του, καὶ τῷ Μάκβεθ.

Εἶνε ἀναμφίλεκτον ὅτι εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀληθινης Σοφίας δὲν τολμᾷ νὰ πατήσῃ τὸν βέβηλον αὐτῆς πόδα ἡ φοβερὰ Εἰμαρμένη, ὡς ἀποφαίνεται σύγχρονος ποιητῆς: ἀλλὰ πόσοι ἐν τῇ συμπύκνῳ τραγωδίᾳ καὶ κωμωδίᾳ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἐν ἣ ἀπαύστως ἐναλλάσσεται καὶ μινύεται ἡ λύπη πρὸς τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἠδονήν, ὡς λέγει ὁ Πλάτων, ἀξιοῦνται τῶν εὐεργετημάτων τῆς ἀνθρωπίνης συνέσεως καὶ τῆς ἀδόλου καρδίας; Πόσοι φέρουσι καθαρὸν καὶ ἀμίαντον τὸν ναὸν τῆς φρονέως τῶν ἢ ἐμυθήσαν τὰ σεμνά τῆς Σοφίας μυστήρια; Ὁ ἀνθρώπινος βίος εἶνε ἀπεραντον θέατρον ἀφροσύνης καὶ ἀγρίων παθῶν, πρὸ τῶν ὁποίων τρέπεται εἰς φυγὴν ἢ παρθένος θεὰ τῆς ΣΟΦΙΑΣ. Ἡ Εἰμαρμένη, τρομερὰ τότε καὶ ἀδυσώπητος, ἰδρύει ὑψηλὸν τὸν θρόνον αὐτῆς εἰς τὰς κεφαλὰς καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῶν ταλαιπώρων βροτῶν, καὶ ἡ πηγὴ τῶν συμφορῶν μένει ἀστεί-

ρευτος.

Ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ταύτης περιωπῆς ἐνόησε τὸν ἀνθρώπινον βίον ὁ προφητικὸς καὶ μεγαλόστομος Αἰσχύλος, ὁ πατὴρ καὶ διδάσκαλος τῆς δραματικῆς τέχνης, ὁ πρῶτος τῶν ποιητῶν τοῦ Ἰσοτεφάνου ἄστεως.

Δ'.

Βρέφος ἔτι νήπιον παρέλαβε τὴν τραγωδίαν ἀπὸ τῶν ἀτέχνων χειρῶν τοῦ Θεσπίδος καὶ τοῦ Φρυγίχου ὁ εὐπατριδῆς υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος καὶ ἐξέθρεψεν αὐτὴν εἰς παρθένον καλὴν καὶ γενναίαν. Ὡς ἡ Παλλὰς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, ἐξεπήδησε καὶ αὕτη πάμπλος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Αἰσχύλου. Ὁ ποιητὴς ἦτο Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον, γνήσιος τρόφιμος τῆς Δήμητρος καὶ τῶν ἀπορρήτων αὐτῆς μυστηρίων, « γινώσκων μὲν τοῦ βίου τὴν τελευτήν, ὡς λέγει ἄλλος Μουσῶν ὑποφήτης, γινώσκων δὲ τὴν θεόδοτον ἀρχήν, » καὶ διὰ τοῦτο ὑπῆρξεν, ὡς ὁ ἐφόμιλλος αὐτῷ καὶ συνηλικιώτης Πίνδαρος, βυθὺς θεολόγος καὶ μεγαλόφρονος κήρυξ τῆς εὐσεβείας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἠθικῆς καὶ ἐνθεοῦς προμάχος τῆς φιλοπατρίας. Ὁ ποιητὴς οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν ἡρωϊκὴν γενεὰν τῶν Μαραθωνομάχων. Κέκτηται πατριωτισμὸν φλογερὸν καὶ βαθεῖον θρησκευτικὸν αἴσθημα. Ἦγάπα τὴν πατρίδα, τὴν πόλιν καὶ τὸν οἶνον, τὰ δῶρα τῶν Μουσῶν καὶ τὸ ἄνθος τοῦ Διονύσου. Ἐχειρίζεται ἐξ ἴσου δεξιῶς καὶ εὐτόλμος τὸ δόρυ καὶ τὴν γραφίδα, ἀληθῆς θεράπων τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Μελομένης. Ἐπολέμησεν ἐν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμίनि μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, ἐξ ὧν ὁ Κυνέγειρος παρέσχεν ἀπαράμιλλον παράδειγμα ἡρωϊκῆς εὐφυΐας.

Αἱ Μοῦσαι ἐχορήγησαν δαυμιλὴ τὸν θησαυρὸν τῆς ποιητικῆς μανίας εἰς τὴν θεοφιλεῖ οἰκογένειαν τοῦ εὐπατριδῆος Εὐφορίωνος. Καὶ ὁ ὁμώνυμος τοῦ πάππου υἱὸς Εὐφορίων καὶ ὁ ἐπ' ἀδελφῆ ἀνεμῖος τοῦ μεγάλου τραγωδοποιῦ Φιλοκλῆς διέπρεψαν ὡς ποιηταὶ τραγωδιῶν, ὁ δεῦτερος δὲ καὶ ἐνίκησε τὸν « Οἰδίποδα τύραννον, » τὸ πολυύμητον δράμα τοῦ Σοφοκλέους.

Ἡ ποίησις ἀπαιτεῖ, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἢ εὐφυΐαν καὶ διαύγειαν πνεύματος, ἢ φοιβόληπτον μαίαν καὶ ὑψηλὸν ἐνθουσιασμόν, δῶρα ζηλωτὰ ἀληθῶς καὶ περιμάχητα τῶν θυγατέρων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης. Ὁ Πλάτων ἀπονέμει τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν ποιητικὴν μαίαν, ἣς μεστὴ εἶνε καὶ ἐνθεὸς ὅλος ἡ γενναία ψυχὴ τοῦ Αἰσχύλου. Ἐπὶ τὴν ποίησιν ὤρησε κατὰ παραγγελίαν τοῦ θεοῦ. Ἀπεκομήθη ποτὲ μειράκιον ἔτι ἐν τῷ ἀγρῷ φυλάσσων σταφυλάς, καὶ ὁ Διώνυσος ἐπιφανεῖς προέτρεψε τὸ θεοφιλὲς παιδίον καὶ ποίησεν τραγωδίαν, καὶ εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην ἀποστολὴν διετέλεσε πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος τοῦ θεοῦ λάτρης ἄχρι τοῦ θανάτου ὁ ποιητὴς, μεθύων δέ, κατὰ τὴν ὥ-

ραίαν παράδοσιν, καὶ κάτοχος ὑπὸ ἐνθέου μα- νίας ἐποίησε τὸς τραγωδίας ὁ πρῶτος οἷος τρόφιμος τῶν Πιερίδων διὸ καὶ χαριέντως καὶ ἐμμελῶς ἔλεγε περὶ αὐτοῦ ὁ πλαστικὸς καὶ γαλήνιος Σοφοκλῆς, ὅτι ἀνεπιγνώστως, τ. ἔ. ἐκ θείας ἐμπνεύσεως μόνον καὶ ἐπιπνοίας, ἐποίησε τὰ δέοντα, οὐχὶ ἀπὸ ἐπιπόνου μελέτης καὶ κρίσεως νηφαλίου, ὅπως αὐτὸς ὁ Σοφοκλῆς, ἡ ἠδύμολος ἀηδὼν τοῦ Κολωνοῦ, ὄγδοηκονταετῆς ἔξυμνει τὰ κάλλη τῆς Ἀττικῆς χώρας ἐν τῷ περιφήμῳ χορικῷ τοῦ Οἰδίποδος.

Εἰκοσιπενταετῆς ἠγωνίζετο πρὸς τοὺς ἀντιτέχνους ἐπὶ τῆς παλαιᾶς αἰτοσχεδίου σκηνῆς, τῷ πέμπτῳ δὲ ἔτει μετὰ τὸ τροπαῖον τοῦ Μαραθῶνος, τεσσαρακοντούτης ἤδη, « ἐπιδείξας τὴν εὐδόκιμον ἀλήκην πρὸς τὴν βαθυγαίτην Μῆδον » ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐνίκησε καὶ τὴν πρώτην λαμπρὰν νίκην ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς τραγωδίας. Ἐκτοτε, ἐπὶ τρεῖς δεκάδας ἐνιαυτῶν, ἄχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἔλαμπεν ὁ μεγαλόδοξος οὗτος ποιητὴς ὡς ἀστὴρ πρώτου μεγέθους ἀπὸ τῆς θυμέλης τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου. Εἰδίδαζε τότε τὰς ἀρίστας τῶν τραγωδιῶν του, ὅν Προμηθεά, Τιτᾶνα τολμηρὸν καὶ ἀνθαδότομον, ἀδίκως πάσχοντα διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν πρὸς τοὺς ἀθλίους βροτοὺς φιλανθρωπίαν τοὺς « Πέρσας, » ὑψηλὴν καὶ ἀθάνατον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ παιδαγωγίαν, τοὺς « Ἐπὶ ἐπὶ Θήβας, » « δράμα ἀληθῶς μεστὸν Ἄρεως, » ὅπως αὐτὸς ὁ ποιητὴς καυχᾶται ἐν τοῖς « Βατράχοις » τοῦ Ἀριστοφάνους, καὶ ἑστιάτην τὴν τριλογίαν τῆς « Ὀρεστείας, » τυχὼν αὐτῆς τοῦ πρώτου βραβείου. Ἀπεδήμησε δις εἰς Σικελίαν, τὸ πρῶτον πρὸς τὸν φιλομουσοτάτον Ἱέρωνα, ὅψ' οὐ διαφερόντως τιμηθεῖς, ἀντεπέδωκε τὴν τιμὴν, διδάξας καὶ ἐν Συρακούσαις τὴν ἱστορικὴν τῶν Περσῶν τραγωδίαν καὶ ἐγκωμιάσας τὴν κρίσιν τῆς νέας πόλεως Αἴτνης, ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου ὑφαιστείου συνοικισθεῖσαν, διὰ τῆς δραματικῆς αὐτοῦ Μούσης. Ἀθηνῆσας μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς « Ὀρεστείας, » εἶτε διότι εἶδε σοβαρῶς κλονισθῆναι τὸ σεμνὸν τοῦ Ἀρείου πάγου ἀξίωμα, τὸ ὑπὸ τῶν

« κερδῶν ἀδικτὸν ἐκεῖνο βουλευτήριον, »

διὰ τῶν δημοκρατικῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ Ἐφιάλτου καὶ Περικλέους, — διότι ὁ Αἰσχύλος ἦτο εἰς ἄκρον φιλόπατρις καὶ εἰσεβῆς Ἀθηναῖος — εἶτε διότι κατηγορήθη ἐπὶ ἀσεβείᾳ ὡς ἀναβιβράσας ἐπὶ σκηνῆς τὰ ἀπόρρητα τῶν Ἐλευσινίων κατὰ πάσαν πιθανότητα ἐν τῷ τρίτῳ δράματι τῆς « Ὀρεστείας, » ταῖς « Εὐμενίσιν » — τὴν δίκην ταύτην ἐξέφυγεν ὁ ποιητὴς πρὸς δόξαν τῶν κλεινῶν Ἀθηναίων τῆς περιλάμπρου ἐποχῆς του — ἀθηνῆσας διὰ πάντα ταῦτα ὁ μεγαλόφρων Αἰσχύλος, ἀπεδήμησε τὸ δεύτερον εἰς Σικελίαν, καί, τρίτον ἐπιβιώσας ἔτος, ἐτελεύτησεν ἰβδομηκοντούτης σχεδὸν εἰς τὴν προσφιλεῖ αὐτῷ πόλιν Γέλαν, ταφεῖς μεγαλοπρεπῶς ἐν τοῖς δημοσίαις μνήμασιν ὑπὸ τῶν Γέλων. Τὸ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ γραφὲν ἐπιτύμβι-

ον ἐπίγραμμα ἐξαγγέλλει οὐχὶ τὴν ἀφθαρτον ποιητικὴν του δόξαν, ἀλλὰ τὴν ἀκίμων ἀνδρείαν, ἣν ἐπέδειξεν ὁ Ἀθηναῖος ὁπλίτης εἰς τὸ Μαραθῶνιον ἄλλος. Τόσον ἐγγύλλετο ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῷ λαμπρῷ ἔργῳ. Ὁ τάφος του ἐγένετο μετέπειτα τὸ προσκύνημα τῶν ποιητῶν καὶ τῶν εἰς Σικελίαν ἀποδημούντων.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΛΕΝΗ

Τὴν μίλλον ἐδάφειον τῶν ἐκλήξε- ον πεποθῆμεν εἴτε παρῆγομεν τοῖς ἡμετέροις συμπολίταις καὶ καθόλου παν- τί λογίῳ γνωρίζοντες τὴν πολιτικὴν συνεργασίαν τοῦ ἐξόχου τῶν Γραμμά- των σκαπανέως τοῦ δεινοῦ φιλολόγου κ. Ἐλευθ. Τρ. Κούση, τοῦ τοσοῦτον λαμπρὰ ἐντυπώσεως καταλιπόντος τῆ ἡμετέρα πόλει κατὰ τὸ πρῶτον βραχὺ διάστημα τῆς ἐπιτάφιας Γεννασιᾶς του.

Ὁ τιμῆος καὶ τιμῶν τὸ Πανελλή- ριον κ. Κούσης καὶ ὡς Γεννασιᾶρχος ἐν Ἑλλάδι διεκρίθη καὶ ὡς Ἐπιθεω- ρητὴς Γυμνασίου, τῶν κατὰ καιροὺς Ἰνστιτούτων τῆς Παιδείας περὶ πολλοῦ ποιούμενον τὰς βαθμολογίας κρίσεις τοῦ σοφοῦ ἀνδρός· ἀλλ' ὅτι τὴν σεβα- στὴν ἀνδρὰ αἶρει τοῦ κοινῶν ἐπιπέδου εἶνε ἡ εὐστομος παρηγορία, ὁ ἀδαμάν- τινος ἠθικῆς χαρακτῆρ τὸν καὶ τὸ πᾶρ τοῦ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ὅπερ μετελαμ- πάδενεπρὸς τοὺς μαθητὰς του ὅτινες ἀν- δρωθέντες νῦν ἀναμνησκονται αὐτοῦ ἐν συγκινήσει καὶ μετὰ ψυχικῆς ἀγαλλιά- σεως, ἀναγνωρίζοντες ἐν αὐτῷ οὐχὶ μόνον τὴν σοφὴν ἀνδρὰ ἀλλὰ καὶ τὴν σπει- ραντα ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν εὐστοχώ- ρατα τῶν σπόρων τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς φιλοπατρίας.

Ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ θέλομεν ἀναφέρει τὴν κολοσσαίαν πνευματικὴν ἐργασίαν ἣν ὁ ἀκαταπύνητος καὶ ὁ χαλκέντερος ἀνὴρ ἔφερον εἰς πέρας· ἐξακολουθεῖ δὲ εἶτι καὶ νῦν ἀσχολούμενος ἐν τῇ πατρίδι του Τραπεζοῦντι, ἐνθα ἀπὸ τινος ἐφη- συγᾶει, οὐχὶ περὶ κοινὰ τινα καὶ συ- γνήδη ἀλλ' ὅποια μόνον ἐξοχος νοῦς ν' ἀναλάβῃ δύναται ὅσον τὴν Μετάφρασιν τοῦ Ὀρατίου εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλ- ληνικὴν γλῶσσαν μετὰ τὰ ἴδια μέτρα.

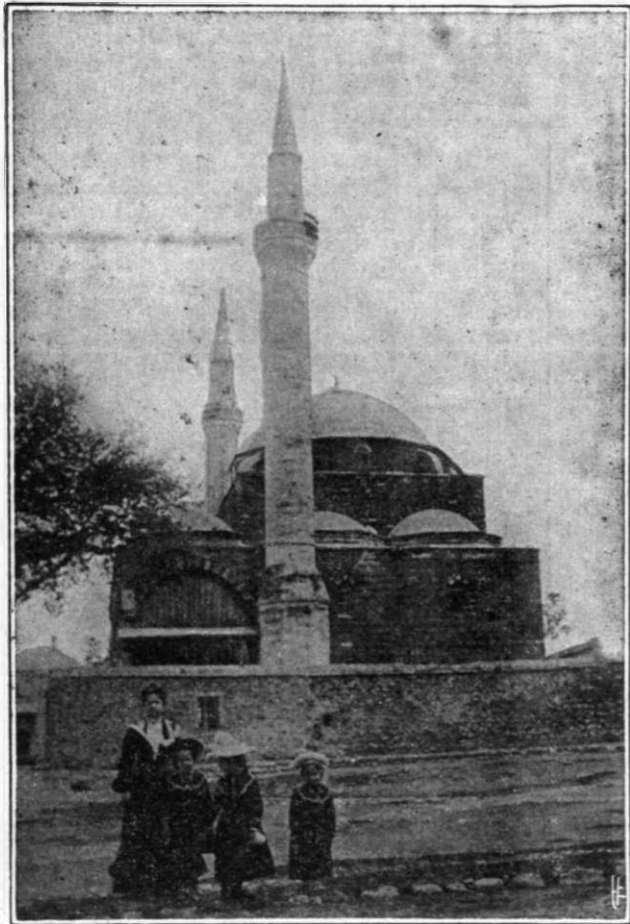
Ὁ σοφὸς ἀνὴρ ἐννεμόστατα τὴν Ἀι- ολικὴν Ἀστῆρα ἔκρινε, χαρακτηρίσας αὐτὴν περισπούδαστον καὶ πολλοῦ λόγου ἄξιον, λόγοι οὗτινες ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Ἐλευθ. Τρ. Κούση τοῦ μὴ γνότος προσήματα, τυγχάνουσι βα- ρυσήμαντοι, ἐπέστετε δ' ἅμα ἡμῖν ἔσο- χον ποίημα τοῦ Γερμανοῦ LUDWIG AU- GUST FRANK, κατὰ τὴν ἐν περὶ ἀ- παράμιλλον μετάφρασίν του.

Ἰπὸθεσις τοῦ ποιήματος εἶνε ἡ Ἀυ- τοκράτειρα Ἐλένη, σύζυγος τοῦ τελευ- ταίου Ἀυτοκράτορος τῆς Τραπεζοῦντος

Λαυδ τοῦ Κομνηνοῦ, θάπτοινα τοὺς φο- ρενθέντας ἐπὶ τὸν ἦμα καὶ τὴν σύζυγον ἀτάφους κειμένους. Ἡ ἱστορία λέγει δι' ἐφρονεῖθησαν ἐν Κων/λει δύο ἔτη μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τραπεζοῦντος διὰ πολι- τικοὺς λόγους, ἀλλ' ὁ ποιητὴς κατ' ἄλλην τινὰ παράδοσιν ποιεῖ αὐτοὺς φονευσμέ- νους ἐν Τραπεζοῦντι ἐνθὺς μετὰ τὴν ἄ- λωσιν.

Ἡ μετάφρασις τυγχάνει ἀριστοτεχνι- κωτάτη ἀποδόουσα οὐ μόνον τὴν διάνοι- αν ἐν καλλιπέει ἀλλὰ καὶ τὰς ποικίλα- τάτας ἀποχρώσεις τῶν προφορῶν δονοίν- των τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν αἰσθημά- των. Ἐκ τῶν ἐν ὄλῳ 25 ὄδῶν τοῦ ποι- ῆματος παραθέτομεν τὴς κατωτέρω ἑ- ξόχως λαμπρὰς καὶ πλήρεις τραγικῆς με- γάλους στροφάς.

1. Φεῦ, Τραπεζοῦς, ὦ χρυσὴ πόλις! αἰ- αῖ τοῖς σοῖς κήποις καὶ τοῖς ἀνακτόροις! πυρκαῖα σκαλευομένη ὑπ' ἐκείνων, οὐς ξενίζεις, οὐδέποτε θὰ κορεσθῇ σοῦ.
2. Πῶς καπνίζον ἐκτείνεται τὸ θερμὸν ῥεῦμα ὑπεράνω κίωνων καὶ δρυφάκτων. Ἐν τῷ ὕψει πρὸ τῆς σῆς θολωτῆς μη- τροπόλεως κυματίζει τοῦ Μωάμεθ ἡ ἐ- ρυθρὰ σημαία.
3. Καὶ ὁ σὸς Ἀυτοκράτωρ καὶ ὁ σὸς ἰσ- χυρὸς στρατὸς κείται νεκρὸς πρὸ τῶν σῶν πυλῶν τῶν Κομνηνῶν ἢ ἀρχὴ δὲν ὑπάρχει πλέον κράτος καὶ στέμμα ἀπό- λοντο.
4. Ὁ ὑπερήφανος νικητὴς διαμένει εἰ- σέτι ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης. « Ἐξαγά- γετέ μοι ἐκ τῆς σκηνῆς τοὺς αἰχμαλωτι- σθέντας παῖδας τοῦ Ἀυτοκράτορος! »
5. Προσέρχονται ἑπτὰ παῖδες, τὰ σιδη- ρᾶ δεσυᾶ αὐτῶν κροτοῦσιν· ἀτενίζουσι πρὸς τὸν νικητὴν, μέχρις οὗ ἐκεῖνος νεύσῃ· συρίπτουσι τὰ βέλη.
6. Ἐκ τῆς ἀνερορηγμένης πύλης τοῦ Ἀυ- τοκρατορικοῦ πύργου, πατοῦσα ἐπὶ συν- τριμμάτων μαρμάρων καὶ πτωμάτων παρουσιάζεται γυνὴ σεμνὴ περὶ τὰ κύ- ρια τῆς ἀρχῆς σημεῖα.
7. Ἰγρὰ νεκρικὴ προὴ καλύπτει τὸν λευκῶνα· ἐντρομος ἐν τῷ καύματι τῆς μεσημβρίας κεκαλυμμένη βαδίζει ἡ Ἀυ- τοκράτειρα ἐκεῖ, ἐνθα οἱ νεκροὶ εἰσέτι αἰμορραγοῦσιν.
8. Βαδίζει βραδέως, προσεκτικῶς ἀκρο- ᾶται, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπρὸς διευνθύ- νουσα διεξέρχεται ἄφρονος τὸ ἐκτεταμέ- νον πεδῖον τῆς μάχης· ἐκεῖ κεῖνται οἱ παῖδες.

ΤΕΜΕΝΟΣ ΜΟΥΓΡΑΔΙΕ ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ

9. Κεῖται ὁ Ἀυτοκράτωρ νεκρὸς ἐπὶ τοῦ καθημαγμένου θρόνου· ἐπὶ μακρὸν νεναρκωμένη ἀτενῶς προσηλοῖ τὸ βλέμμα εἰς τοὺς νεκροὺς καὶ λέει ἐκ τῆς κεφαλῆς τὰς καλύπτρας καὶ δι' αὐτῶν καλύπτει τὰ πτώματα.
10. Ἐπειτα κάθηται ἐπὶ τινοῦ λίθου, τὴν εὐσεβῆ τῶν νεκρῶν φυλακὴν ἔχουσα· ἡ κεφαλὴ αὐτῆς κλίνει εἰς τὰ γόνατα, αἱ δὲ ὠχραὶ χεῖρές εἰσι συνεπτυγμέναι.
11. Δάκρυα δὲν διαυλακίζουσι τὸ πρόσωπον αὐτῆς· αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ φαίνεται ὡς μία τῶν νεκρῶν καὶ οὔτε ᾄδει, οὔτε ὁμιλεῖ· οὐδὲ κινεῖται καθημένη ἐπὶ τοῦ λίθου.
12. Μόνον ὁσάκις κόρακες ἐγγίτερον αὐτῆς καὶ πρὸς τὰ πτώματα διευθυνόμενοι πειναλέοι περικυκλοῦσιν αὐτά· ἄφωτος αἶρει διὰ τῆς χειρὸς τὸν στίλβοντα σῆδηρον τῆς σκαπάνης πρὸς ἐκδίωξιν αὐτῶν.
13. Ἐπὶ τὰ τάφους σκάπτει ἐν τῷ ἑ-

φει, ἵνα θάψῃ τὰ τέκνα αὐτῆς, προσφωνεῖ αὐτὰ ἐξ ὀνόματος καὶ θρηγοῦσα ἕκαστον τῶν ἑαυτῆς τέκνων ἀσπάζεται αὐτὸ εἰς τὸ στόμα.

14. Καὶ νῦν πλησιάζει εἰς τὸ πτώμα τοῦ Ἀυτοκράτορος· τούτου ἀσπάζεται τὰς ὠχρὰς παρειάς καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπὶ μακρότατον χρόνον προσηλοῦνται τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς οἱ ἐσβεσμένοι πυρσοί.
15. Καὶ δὲν ἀφίσταται τῆς ἐργασίας αὐτῆς, οὐδαμῶς φροντίζει περὶ τῶν νυκτερινῶν τρόμων, μέχρι οὗ οἱ νεκροὶ εὐσεβῶς ἐν τῇ κλίνῃ αὐτῶν ἰδρονθέντες ἀναπανθῶσιν.
16. Ὅπως ἐπὶ τῶν τάφων συγνάκις κατὰ τὴν ἑω μαρμαρίνοι μορφαὶ στηρίζονται, γονατίζει ἢ μίτηρ ἠγεμόνων, λευκὴ καὶ νεκρά, ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν Κομνηνῶν.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ

Ἐλευθ. Τριαντ. Κούσης

ΔΥΣΙΣ

Με τὲς ἄστερνες ἀνταύγειες ὁ ἥλιος πορφυρώνει τὸ Φάληρο ποῦ βρῖσκεται σὲ ἄφθαστ' ὠμορφιά.

Μάγος, θαρρεῖς, τὰ μάγια του σκορπίζει τέτοια ὦρα καὶ ὅλα τριγύρω μοιάζουσε ὄνειρου ζωγραφιά!

Μ' ἀπ' ὅλα ἔνα ἰδανικὸ σύμπλεγμα ξεχωρίζει· μὴ δὲ πύκνη ποῦ ἔνα σύννεφο πορφυροστεφανώνει· ἢ πύκνη μὲ τὸ χρώμα τῆς ἐλπίδα συμβολίζει ἀγάπη ἔνα τὸ σύννεφο, καὶ ἢ δύσει τὰ ἑνώνει!

Κυθωρία

Οὐρανία Σάλτα

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ
ΣΤΑΚΤΟΠΥΤΟΥΡΟΥ

Εἶνε χειμῶν. Ἡ ἑστία λάμπει, καὶ τὰ παραμύθια τὴν ἑσπέραν διαδέχονται τὸ ἕν τὸ ἄλλο!

Ὅλοι οἱ λαοὶ ἔχουν τὰ παραμύθια των, ὅπως ἔχουσι τὰ δημοτικὰ των ἄσματα.

Τὶς ἐξ ἡμῶν κατὰ τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν δὲν ἤκουσε μετὰ προσοχῆς καὶ εὐχαριστήσεως τὰ παραμύθια, καὶ τὶς δὲν παρεκάλεσε μὲ τὸ ἀφελές ἐκεῖνο ὕφος τῆς παιδικῆς ἡλικίας τὴν μάμμην τοῦ, ἢ κάποιον γέροντα ἢ γραιὸν συγγενῆ του, εἴτε καὶ ξένου, νὰ τῷ διηγηθῶσι **κανένα παραμύθια!**

Πόσον ὠραῖαι ἦσαν αἱ νύκτες ἐκεῖναι, ὅς διηρχόμεθα ἐν ἀπύκτῃ εὐχαριστήσῃ παρὰ τὸ θαλπερὸν πῦρ, ἀκροώμενοι τὰ παραμύθια!

* *

Ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ τὰ μάλλον συναρπάζοντα εἶνε ἀναμφιβόλως καὶ τὸ τοῖς πᾶσι γνωστὸν τῆς « Στακτοπυτουροῦ ».

Τὸ παραμῦθι αὐτὸ δὲν εἶνε ἀνατολικῆς παραγωγῆς, εἶνε γνωστὸν καὶ ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ἰδίᾳ ἐν Γαλλίᾳ· ἐγένετο δὲ καὶ ἀντικείμενον μελοδραματικῶν ὑποθέσεων.

Ἐφαντάσθη ἄραγέ ποτε ὁ Κάρολος Περρῶ (C. Perrault 1628 — 1703) ὅταν συνέλεγε τὰ **δημιώδη παραμύθια** ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐκδώσῃ αὐτά, ἀφ' οὗ τὰ περιβάλλει μὲ τὸ χαριέστερον καὶ ἐπαγωγότερον ὕφος, ὅπως καὶ ἔπραξε, ὅτι ἐξ αὐτῶν ἢ « Στακτοπυτουροῦ » θὰ ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον μελοδραματικῆς ὑποθέσεως παρὰ διαφόρων μουσουργῶν καὶ δὴ κορυφαίων!

Πρῶτος δὲ Ἰωάννης Λουδοβίκος Λωρὲτ (G. L. Laurette 1731 — 1792) συνέθεσε κωμικὸν μελόδραμα ὑπὸ τὸ ὄνομα **Στακτοπυτουροῦ**, παρασταθὲν ἐν Παρισίοις κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1759 ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ « Κωμικοῦ μελοδράματος » (Opéra-Comique,) τυχὸν λαμπρὰς ὑποδοχῆς καὶ στεφθὲν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ὡς ἀ-

ναφέρουσιν οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης.

Μετὰ πενήτηντα καὶ ἕν ἔτος δὲκ Μελίτης Νικέλαος Ἰσουάρ (N. Jssouard 1775 — 1818) ἐπεχείρησε νὰ συνθέσῃ ἕτερον μελόδραμα μὲ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ « Στακτοπυτουροῦ » τοῦ παρεστάθη κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1810 ἐν Παρισίοις ἐν τῇ Opéra-Comique.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ νέου τούτου μελοδράματος ὑπῆρξεν ἑκτακτὸς μέχρι φανατισμοῦ. Παρεστάθη συνεχῶς ἑκατὸν φορὰς καὶ πλέον!

Ὁ Fétis, ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ Ἰσουάρ, ἀναφέρων περὶ τοῦ μελοδράματος τούτου γράφει: « ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ἦτο τοσαύτη, ὥστε δύναται τις νὰ ἐνομάσῃ αὐτὴν Extravagant, οὐδὲν δὲ παράδειγμα τοιαύτης ἐπιτυχίας ὑπῆρχε μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης ἐν τῇ Opéra-Comique. »

Καὶ διὰ νὰ γράψῃ τοιοῦτόν τι ὁ Fétis, ἔστις ἦτο πάντοτε μεμετρημένος καὶ φειδωλὸς εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ, θὰ ἤξιζε βεβαίως τὸν κόπον.

Ὁ θρίαμβος τοῦ Ἰσουάρ δὲν ἄφινε πολλοὺς μουσουργοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης νὰ κοιμηθῶσιν ἠσυχῶς οὐδεὶς ὅμως ἐτόλμησε νὰ ἐπιληφθῇ τῆς συνθέσεως παρομοίου μελοδράματος μὲ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

Μόνον ὁ Στέφανος Παβέζη (1778 — 1850) εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑποδυθῇ εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα διὰ τοῦ μελοδράματος αὐτοῦ « **Ἀγαθὴν ἢ ἢ ἀρετὴ βραβευομένη** » παρασταθὲν ἐν τῷ θεάτρῳ « Σκάλα » τοῦ Μιλάνου τὴν 10 Ἀπριλίου 1814. Τὸ ἔργον δυστυχῶς δὲν ἔτυχε τῆς συμπαιθείας τοῦ ἀκροατηρίου καὶ ἐλησημονήθη!

Κάποιος νεαρὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην μουσουργός, μόλις εἰκοσιπενταετῆς, ἀλλὰ γνωστότατος καὶ παρὰ πάντων θαυμάζομενος, διὰ τὸ ὑπέροχον πνεῦμα καὶ τὴν συνθετικὴν δεινότητά του, ὁ Ροσσίνι, ἐπεχείρησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην, συνθέτων

ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε ὑποθέσεως, τὴν «Στακτοπυτουροῦ» τοῦ (Generentola) παραστάθεισαν τὴν 25 Ἰανουαρίου 1817.

Τὸ ἀκροατήριον μετὰ πολλῆς ψυχρότητος ὑπεδέχθη τὸ νέον ἔργον ἢ ἀποτυχία ὅθεν ἐκ πρώτης ὄψεως ἦτο βεβαία.

Ἀλλὰ μετ' ἐλίγας ἡμέρας, ἀπὸ τῆς πρώτης παραστάσεως, ἐπεχείρησαν καὶ δευτέραν τοιαύτην, στεφθεισαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, παρ' ἐλπίδα, ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιώδους καὶ χειροκροτοῦντος ἀκροατηρίου. Ἡ ἀποτυχία τῆς πρώτης παραστάσεως ἐλησμενίθη τελείως.

Μετὰ τὸν Ροσσίνην οὐδεὶς ἐπεχείρησε τὴν μελοποίησιν τοῦ ὄραίου καὶ τόσον συγκινητικοῦ **παραμυθιοῦ**.

Καὶ δικαίως. Διότι τίς ἠδύνατο νὰ ἀντεπεξέλθῃ μετ' ἐλπίδος ἐπιτυχίας, καὶ νὰ ἀντιμετρηθῇ πρὸς τὸν μέγαν μουσουργόν, οὗτινος τὰ ἔργα ἀκόμη καὶ σήμερον πάντες θαυμάζουσι, καὶ θὰ θαυμάζωσι, ἰδίᾳ δὲ τὸν «**Κουρέα τῆς Σεβίλλης**» καὶ τὸν «**Γουλιέλμον Τέλλ**» ἐν οἷς ἀπετυπώθη ὅλη ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχυρὰ φαντασία τοῦ ἐνδόξου Ἰταλοῦ Μουσουργοῦ;

Μόνον μουσουργὸς ὑπερόχου πνεύματος, ἐξαιρετικῆς συνθετικῆς δυνάμεως, καὶ ὑψιπετοῦς φαντασίας, ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ καὶ ἐπιχειρήσῃ τὸ τέλημα τοῦτο.

Καὶ ὁ μουσουργὸς οὗτος εἶνε ὁ Ἰούλιος Μασσενέ, ὁ μέγιστος τῶν ζώντων Γάλλων συνθετῶν, ὁ μελοποιὸς τῆς «**Μανὸν**» τοῦ «**Βέρτερ**» τῆς «**Θαῖδος**»!

Ὀγδοήκοντα δύο ἔτη ἀπὸ τῆς πρώτης παραστάσεως τῆς «Cenerentola» τοῦ Ροσσίνην, τὴν 24 Μαΐου 1899, ἐδίδετο διὰ πρώτην φοράν ἐν τῇ Opéra — Comique τῶν Παρισίων μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας, ἢ «Cendrillon» τοῦ Μασσενέ, μελόδραμα εἰς πράξεις 4 καὶ εἰκόνας 6, οὗτινος ἡ λεπτή καὶ αἰσθηματικὴ μουσική, γεγραμμένη μετὰ τῆς χάριτος ἐκείνης καὶ τέχνης, αἰτινες διακρίνουσι τὰς συνθέσεις τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ, διεγείρει πάντοτε τὸν θαυμασμόν, καὶ προκαλεῖ αὐθορμητῶς, τὰ ἐνθουσιώδη τοῦ ἀκροατηρίου χειροκροτήματα.

Τοιαύτη ἡ τύχη τοῦ ὄραίου **παραμυθιοῦ**.

Doré Remy.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ ΖΩΗΣ

Θιωροῦμεν λίαν ἐπίκαιρον μετὰ τὴν πρόσφατον περίοδον τῶν Ψυχοσαββάτων, τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κάτωθι τριῶν παραβολῶν, ὡς λίαν παρηγόρων διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν τύχην τῶν κεκοιμημένων ἡμῶν φιλιτάων.

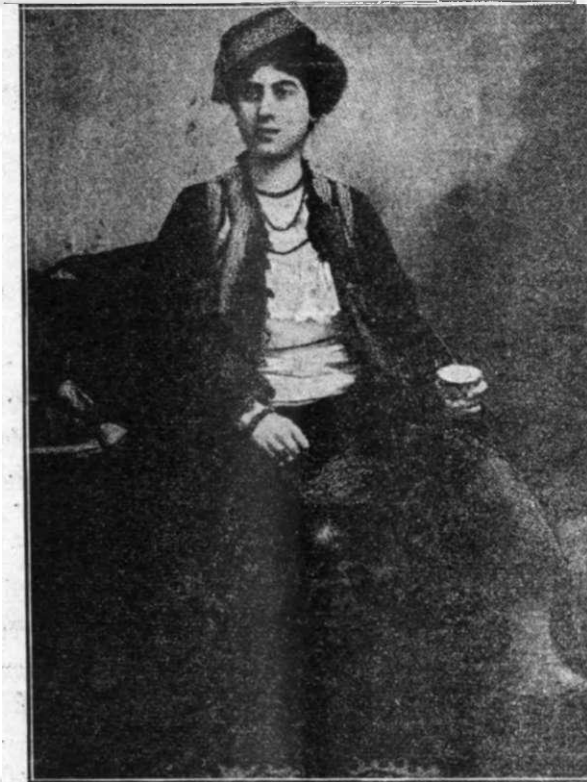
Ἀρνόμεθα δὲ ταύτας, τὴν μὲν Α' ἐκ τοῦ Ταλμούθ τῶν Ἑβραίων τὴν Β' ἐκ τοῦ θανμασίον φιλοσοφικοῦ μυθιστορήματος "Picciola" (Βιβλ. Γ' Κεφ. 7) τοῦ Γάλλου X. B. Saintine, ὅπερ ἀριθμεῖ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν ἡδη ἐκδόσεις καὶ τὴν Γ' ἐκ τοῦ ἐξόχου συγγράμματιος "Analyse des choses" (Μέρ. Δ' Κεφ. Α) τοῦ ἐπιφανοῦς ἐν Παρισίοις ἱατροῦ καὶ διαισθήμον Πνευματιστοῦ Paul Gibier γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλου περισπουδάστου αὐτοῦ ἔργου του Spiritisme ou Fakirisme occidental.

Α'

«Κλαίων ἔρχεται εἰς τὸν Κόσμον ὁ ἄνθρωπος καὶ κλαίων πάλιν ἀπέρχεται ἐξ αὐτοῦ! Ἀλλὰ κλαίει ἐξίσον ἀδίκως καὶ τὰς δύο ταύτας φράσας! Διότι οἷα διαφορὰ ὑπάρχει μετὰξὺ τῆς ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς του διαμονῆς καὶ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ζωῆς, ὑπάρχει καὶ μετὰξὺ ταύτης καὶ τῆς Μελλούσης.»

Β'

«Ὁ σκόληξ ἀφοῦ κυλισθῇ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφοῦ τραφῇ διὰ πικρῶν χόρτων καὶ συρῆν ἐἰς τὸν βόρβορον τῶν ἐλῶν καὶ τὸν κονιορτὸν τῶν δρόμων, θάπτεται εἰς τὸ βομβύκιόν του. Ἀλλὰ θὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ καθαρός καὶ μεταμεμορφωμένος ὅπως πετάξῃ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀνοίγων δύο ὀραίας πτέρυγας, ὑψωθῇ πρὸς τὸν οὐρανόν. — Ἡ ἱστορία τοῦ σκόληκος εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου. ὅστις ἀφοῦ ζῆσιν ἐν μέσῳ τῶν πικριῶν καὶ τῶν ταπεινώσεων, δὲν χάνεται ἐν τῷ τάφῳ ἀλλ' ἀναγεννᾶται διὰ τοῦ θανάτου ὡς ἄλλη Ψυχὴ, ὡς ἄλλος ἄγγελος.»

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΣΣΑ Ἐκ τῶν περιγύρων τῆς Σμύρνης

Γ'

«Ἡμέραν τινὰ (καθ' ἣν ἐποχὴν ὠμίλων οἱ λίθοι) ἄσημὸς τις καὶ ἄμορφος πέτρα ἀφηγεῖτο πρὸς ὁμοίαν τῆς τὰ παράπονά της λέγουσα. "Ἐν ὄν, ὅπερ αὐτοκαλεῖται βασιλεὺς τῆς Δημιουργίας, οἰκειοποιεῖται τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς κτυπᾷ, ἐμὲ καὶ τοὺς ἰδικούς μου, καὶ νὰ μᾶς ἀκρωτηριάξῃ διὰ σκληροῦ καὶ κοπτεροῦ ἐργαλείου. Μᾶς θραύει, μᾶς ἀποσπᾷ τὰ καλλίτερα μέλη μας, καὶ δὲν θὰ ἀπαυδίση, φοβοῦμαι, πρὶν ἢ μᾶς ἐκμηδενίσῃ.»

Ἡ ἄλλη τῇ ἀπήντησε. "Τὰ βάσανά σας δὲν εἶνε τίποτε παραβαλλόμενα πρὸς τὰ ἰδικά μας. Μάθε λοιπὸν ὅτι ὁ βρόβρος οὗτος βασιλεὺς, ὁ ἄσπλαγχος θεός, ὁ ἄνθρωπος, διότι πρέπει νὰ τὸν ὀνομάσωμεν μετὰ τὸ κατηραμένον του ὄνομα, ἔρχεται καὶ μᾶς ἀποσπᾷ ἐκ τοῦ κόλπου τῆς γῆς, ὅπου ἀναπαύομεθα ἡσυχῇ ἐπὶ τόσους αἰῶνας, ὥστε ἐχάσαμεν τὴν ἀνάμνησιν τῆς καταγωγῆς μας. Μᾶς ἀρπάζει διὰ τοῦ αὐτοῦ σιδήρου ὑπὸ τὸν ὁποῖον στενάζεις, ἀδελφὴ μου! Ἀλλ' ἐπὶ πλέον μᾶς ὀπτει εἰς φλογεράς καμίνους ὅπου τὸ αἷμά μας

ἐξατμίζεται, ὅπου τὰ ὄστα μας τιναποιοῦμενα τὸ πρῶτον, ἔρευστοποιοῦνται κατόπιν ὑπὸ τὸν καταχθόνιον ψυχητῆρά του."

Ὁὕτω ἔλεγον πρὸς ἀλλήλας τὰ παράπονά των αἱ δύο ἄσημοι καὶ ἄμορφοι πέτραι.

Ἀλλὰ μετὰ τινὰ καιρὸν συνητηθήσαν συνηνωμένοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ "βασιλέως" ὃν κατηρῶντο, ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ θεοῦ ἐκείνου ὃν ἐβλασφήμον ἄλλοτε. Ἐπανευρίσκοντο ἢ μία ὑπὸ μορφὴν χρυσοῦ ἀκτινοβολοῦντος διαδήματος, ἢ ἄλλη ὑπὸ μορφὴν ἀδάμαντος ἐκπέμποντος μυρίας λάμπεις.

Ἐλεγον τότε ὀλίγον συγκεχυμένοι.

"Πόσον ἀδικὸν εἶχομεν νὰ παραπονώμεθα διὰ τὴν τύχην μας! Ἀπὸ τὴν χονδροειδῶν ὄγκων ἀκατεργάστου ὕλης, διήλθομεν δι' ὄλων τῶν σταδίων τῆς τελειοποίησεως καὶ λάμπομεν σήμερον μετὰ τὴν ζωηροτέραν λάμπην ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ κυρίου μας ὅστις μᾶς φέρει ἐπ' αὐτοῦ πρὸς δόξαν του."

Σμύρνη

Ἄνδρον. Ἰ. Γερῶλιμος

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ Νυφούλα

Τὸ κατωτέρω ὄραϊον διήγημα, ἐξοχὸς ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἠθογραφία ἢ ἡ ἀνάγνωσις τέρπει ἀλλὰ καὶ συγκινεῖ, ἀφίεται εἰς τὴν ἐκ Ζακύνθου ἐγκριτοῦ λογογράφου κ. Ἀνδρέαν Ἀβούρη.

Ζήτημα ἄλυτον παραμένει ὁ ὀρισμὸς τῆς εὐτυχίας. Εἶνε τόσον ἀδύνατον πρᾶγμα ἢ ἀπόλυτος εὐτυχία, ὥστε εὐτυχὴς κατὰ τὴν καθολικὴν σημασίαν τῆς λέξεως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ κανεὶς ἀνθρώπος.

Εἶνε στιγμαὶ καὶ περιστάσεις καθ' ἃς οἱ κάτοικοι τῶν μεγάλων ζηλεύουν τὰς καλύβας τῶν ἀγροτῶν. Γενικῶς οἱ ὑπὸ τῶν δεινῶν καὶ τῆς ἀνεμοζάλης τῆς βιοπάλης ταλαιπωρούμενοι στενάζουσι πρὸ τῆς εὐμαρείας τῶν πλουσίων. Πολλάκις οἱ ἐστεμμένοι καὶ ὑπὸ δόξης λάμποντες λαχταρίζουν τὴν ἀφανῆ καὶ ἀμέριμον ζωὴν τῶν ἀπλοϊκῶν ἀστῶν καὶ συλλήβδην, ὁ ἀνθρώπος ἐπιθυμεῖ ὅ,τι κατέχει ὁ πλησίον του καὶ τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν ιδιοσυγκρασίαν του νομίζει εὐτυχίαν.

Πρὸς κατάκτησιν τῆς περιποθῆτου αὐτῆς θεᾶς ἰδρύθησαν σχολαὶ καὶ ἐδημιουργήθησαν αἰρέσεις. Οἱ Στωϊκοί, οἱ Ἐπικούρειοι, οἱ λάτρεις τῶν Ἐλευσινίων, κάθε πνεῦμα καὶ πᾶν εἶδος φιλοσοφίας, ἐπεζήτησαν εἰς τὰ ἄκρα τὴν εὐτυχίαν, ἀλλ' εὐτυχία ἄκρατος δὲν εὐρέθη.

Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ διαπερῶν τὰ ἄδυτα τοῦ ἀχανοῦς καὶ ἐπισκοπῶν τὸ ἄπειρον, εἶνε ἀδύνατον νὰ περικλείσῃ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ ὅ,τι συλλαμβάνει, μέσα εἰς ἓνα περίβλημα ἀτελὲς ἐφήμερον καὶ ἐντεῦθεν τὰ στίγματα καὶ αἱ κηλίδες, αἱ ἐπισκιάζουσαι ποῦ μὲν ὀλίγον ποῦ δὲ πολὺ τὴν εὐτυχίαν.

Ἐν τῇ ἀπογνώσει του ὁ ἀνθρώπος καὶ μᾶ ἀσυνειδήτῳ χαίρεκακίᾳ συγκατατίθεται νὰ θεωρῆ εὐτυχὴς ἐκείνους, τῶν ὁ-

ποίων αἱ πτέρυγες τοῦ νοῦ εἶνε τεθλασμέναι καὶ τῆς διανοίας τὸ φῶς ἐσκοτισμένον.

Οἱ βλάκες, οἱ μὴ ἔχοντες ὀρθὴν καὶ σαφῆ ἀντίληψιν τῆς ζωῆς, οἱ ὑπὸ ἰδίαν μορφήν ἐκλαμβάνοντες τὸν κόσμον καὶ τὰ περὶ αὐτοὺς ἀντικείμενα, αὐτοὶ θεωροῦνται εὐτυχεῖς. Δηλαδή ὁ εὖ φρονῶν κόσμος τὸν ἀπρόσιτον δι' αὐτὸν καὶ ἀθέατον θρόνον τῆς εὐτυχίας, φαντάζεται σελαγίζοντα σκορπίζοντα λάμπεις καὶ χαρμονὰς εἰς τὴν ἀπόλυτον δυστυχίαν.

Ἐχω τὴν τολμηρὰν εἰλικρίνειαν νὰ διαφωνῶ μὲ τὴν κρίσιν ταύτην τῶν πολλῶν καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς διαφωνίας μου, θὰ σᾶς παραθέσω μὲ συντομίαν ταινίας Κινηματογράφου ἓνα *μοντέλο* ἐκ τῆς τάξεως τῶν ὄντων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐπειδὴ στεροῦνται λογικοῦ καὶ συνειδήσεως, θεωροῦνται εὐτυχεῖς.

Θὰ σᾶς ἀφήσω δὲ ἐλευθέρους νὰ κρίνετε καὶ νὰ ἐκφέρετε τὸ συμπέρασμα.

Εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον διαιτᾶται ἀπὸ δεκαετίας περίπου μία γραῖα γυνή, κεκυρωμένη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἡλικίας, μόλις σύρουσα τὰ πόδια τῆς, μὲ μαλλιά πότε ἄσπρα καὶ πότε βαμμένα ἀγροξάνθα, μὲ πρόσωπον τελείως ἠυλακωμένον ἀπὸ τοῦ χρόνου τὸ ἀπηνὲς ἄροτρον, μὲ μάτια ἀλαμπῆ καὶ κουρασμένα, καὶ μὲ στόμα κενὸν ὀδόντων, τὸ ὁποῖον ὅταν προφέρῃ λέξεις μεταβάλλεται εἰς ποτιστῆρα σιέλων.

Τὸ σαράβαλον τοῦτο τῆς ζωῆς, ὅταν νήπιον ἐβαπτίσθη ὀνομάσθη Δημητροῦλα, ὅταν δὲ ὁ φρόνιμος κόσμος τὸ ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον τῆς εὐτυχίας, τὸ ἐπιλοφόρησε *Νυφούλα*.

Τὴν Νυφούλαν λοιπόν, τὸ ἀτυχὲς τοῦτο πλάσμα ἄκαρδου γεννήτορος ἔρριψαν κρυφίως μίαν νύκτα εἰς τὴν βρεφοθήκην τοῦ Ἐκθετοτροφείου. Ἀπὸ τὸ ἄσυλον ἐκεῖνο μετὰ παρέλευσιν χρόνων, ἡ ἐκθετος

Δημητροῦλα παρεδόθη εἰς τὴν κοινωνικὴν δίνην.

Λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὠραία.

Ὁ ἄγνωστος ὅμως εἰς ἡμᾶς βίος τῆς οὔτε μᾶς ἐνδιαφέρει, οὔτε μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐξετάσωμεν πῶς διέρρευσεν. Ἐνα μόνον λέγομεν ὅτι ἡ Δημητροῦλα ὑπῆρξεν ἀτυχὴς ὡς σύζυγος καὶ ἴσως τοῦτο νὰ τὴν κατέστησεν *εὐτυχή* διὰ τὸν κόσμον.

Ὅτε αἱ θυτίδες τοῦ γήρατος ἠυλάκωσαν τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ ἡ σωματικὴ ἐξασθένησις τὴν κατέστησεν ἀνίκανον πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν ἵνα κερδίξῃ τὸν ἄρτον τῆς, ἀπέμεινεν ἔρημος καὶ ἀπροστάτετος, μὴ ἔχουσα δὲ κανένα ἀπολύτως δεσμὸν μετὰ τῆς κοινωνίας, πτωχή, ἀσθενὴς καὶ τρελλή, ὠδηγήθη εἰς τὸ Ἐκθετοτροφεῖον, διὰ νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν τῆς ἐκεῖ ποῦ τὴν ἤρχισεν.

Ἀπὸ τὴν περασμένην ζωὴν τῆς ἡ Νυφούλα δὲν ἐνθυμεῖται τίποτε σαφὲς καὶ ὀρισμένον. Ὅμοιάζει μὲ χαλασμένον ὠρολόγιον, τοῦ ὁποῖου οἱ δείκται σημεῖων ἐπὶ τῆς πλακὸς τὴν ὥραν ποῦ ἐσταμάτησεν.

Τὸ μυαλὸ τῆς Νυφούλας χαλασμένον ἴσως, ἔπαθε τέλεια καὶ ἐσταμάτησεν εἰς στιγμᾶς, καθ' ἃς ἐσκέπτετο καὶ ὄνειροπόλει μίαν ἡλικίαν νεανικὴν, γεμάτην εὐτυχίαν καὶ ἀπολαύσεις, ἡλικίαν μὲ ὄνειρα χρυσᾶ, μὲ καλλονὴν, μὲ θέλητρα, μὲ πλοῦτη, μὲ ἐρωτικὰς κατακτήσεις.

Καὶ ἔκτοτε ἐκλαμβάνει τὸν ἑαυτὸν τῆς ὅτι εἶνε νεαρὰ παρθένος, μόλις δεκαπέντε ἀνοίξεων, μὲ καλλονὴν ἐξαισίαν, μὲ δροσερότητα σπανίαν, μὲ βλέμμα μάγον, μὲ σῶμα λυγρὸν, μὲ καρδίαν τρυφερὰν καὶ εὐαίσθητον, καὶ μὲ προικὰ ἀμετρήτων ἐκατομμυρίων εἰς μετρητά. Ὅτι εἶνε μελλόνυμφος, ἀρραβωνισμένη μὲ ἓνα *Μήμη* φανταστικόν, λεβέντην ξηνητευμένον, ζᾶπλουτον, ὁ ὁποῖος τρελλαίνεται δι' αὐτὴν καὶ ὅταν τακτοποιήσῃ τὰς ἐμπορικὰς του ὑποθέσεις θὰ ἔλθῃ νὰ τὴν στεφανωθῇ.

Ἀπὸ τὴν φοβερὰν αὐτὴν πλάνην τῆς δὲν δύναται τίποτε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ. Φιλαρέσκως καὶ ἀκκιζομένη καθρεπτίζεται καὶ εἰς τὴν σάφην ἀκόμη ποῦ πλύνονται τὰ βρωμερὰ τοῦ Ὀρφανοτροφείου, βάφει τὰ μαλλιά τῆς, πουδράρεται, λυγίζει τὸ κυρτωμένον σῶμά τῆς, καὶ μετὰ παρθε-

κῆς αἰδοῦς καὶ συστολῆς ἀτενίζει τοὺς ἀνδρας. Ζηλοτυπεῖ φοβερὰ τὰς μέχρως ἔχουσιν ἐτῶν γυναίκας, τὰς δὲ ἀπὸ εἴκοσι καὶ ἄνω καλεῖ μητέρας!

Ἐβρίζει οἰονδήποτε τῆς ἀποτείνει τὸν λόγον ὡς προσβάλλοντα τὴν τιμὴν τῆς, καὶ ὡς ἐπιδιώκοντα μὲ ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις νὰ τὴν ἀποπλανήσῃ διὰ τὴν προικὰ τῆς.

Μέσα εἰς ἓνα βρωμερὸν κιβώτιον φιλάττει δέσμας χαρτιῶν ἀπὸ *ἐτικέτας* λοκουμιῶν, ἀπὸ λαχεῖα κληρωμένα, ἀπὸ φύλλα ἡμεροδεικτῶν, ἀπὸ ταινίας καπνοῦ καὶ εἰκονογραφημένα Περιοδικά, καὶ τὰ ἐπιδεικνύει εἰς ὄσους ἐμπιστεύεται ζητοῦσα πληροφορίας περὶ τῆς ἀξίας των. Καὶ προτοῦ λάβῃ τὴν ἀπάντησιν λέγει μὲ χαρῶν μειδίαμα:

—Εἶνε, μὰ τὸ Θεό, ἀρέντη ἑκατομμύρια, ποῦ δὲν περνᾶνε ἐδῶ.

Καθ' ἐκάστην ἀκούραστα ζητεῖ ἀπὸ τὸ προσωπικὸν τῶν Καταστημάτων γράμμα ἀπὸ τὸν Μῆμη, τὸν ὁποῖον ἀπὸ βραδύωμα σὲ ξημέρωμα ἀναμένει νὰ ἔλθῃ μὲ ὠραίαν θολαμηγόν, τὴν ὁποῖαν θάσυνωδεύουν δέκα βατόρια, φορτωμένα προικὰ καὶ δῶρα.

Κάποτε ἀπὸ τὴν παραλίαν τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς ἔδειξαν κατακλῆον Ἀτμόπλοιον καὶ τῆς εἶπαν ὅτι ὀρισμένως εἶνε μέσα ὁ Μῆμης. Ἀμέσως ἡ Νυφούλα ἐπήγε εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἔκαμε γενναῖον λουτρόν, ἐκτενίσθη, ἐστόλισε τὸ κεφάλι τῆς μὲ παρμιάνες καὶ κενάκια, ἐφόρεσε τῆς φιλανθρωπίας τὸ πενιχρὸν φόρεμα, ἐπέχον διὰ τὰ μάτια τῆς Νυφούλας θέσιν μεταξωτοῦ, ἔκοψεν ὀλίγα νυχτολούλουδα καὶ συγκεκινημένη ἐξῆλθεν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἀναμένουσα τὴν ἀποβίβασιν τοῦ Μῆμη, μέχρως ὅτου ἡ νύξ ἀπλωσε τὴν σιάν τῆς καὶ τῆς ἐφώναξεν ὁ μάγειρος νὰ φέρῃ τὸ πιάτο τῆς διὰ τὸ δεῖπνον!

Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ζῆ ἡ Νυφούλα, ἀντικείμενον γέλωτος καὶ ἐνίοτε οἴκτου, καὶ βαδίζει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πρὸς τὸν τάφον, νομίζουσα ὅτι ἀνέρχεται εἰς τὴν ζωὴν.

Θεωρεῖτε λοιπὸν εὐτυχεῖς τὴν Νυφούλαν;

Ζάκυνθος Ἀνδρέας Ἀβούρης

GEORGES OUNET

(ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ)

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΣΙΓΑΡΟΝ

Πάνυ εὐαρίτως δημοσιεύομεν τὸ καινότερον ἐλεγκτὸν ἀπόσπασμα διωσήμευ Γάλλου συγγραφέως κατὰ μετάφρασιν τῆς ελλογιμένου τῆς πόλεως μας δεσποινίδος Βιογνίνης Δ. Ζερβοῦ.

Καὶ ἡ ἐκλογή τοῦ τεμαχίου καὶ τὸ ἐπιτυχὲς τῆς μεταφράσεως μάρτυροῦσι τὸ καλαισθητὸν τῆς εὐγενούς δεσποινίδος πρὸς ἣν ὁ «Αἰολικός Ἀστὴρ» ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας του.

Ἡ ἀγαθοεργία κατέστι διὰ τὴν ὑψηλὴν τῆς Ρώμης κοινωνίαν, μία τέρψις ὡς καὶ διὰ τὸν μεγάλον Παρισινὸν κόσμον. Ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐπινοῆσαι ἀπασχόλησιν εἰς τὴν ἀργίαν αὐτῶν, ὑπῆρξε διὰ τὰς μεγάλας κυρίας, ἀφετηρία τῆς ἰδρύσεως φιλανθρωπικῶν συναθροίσεων. αἵτινες οὐδὲν ἄλλο πραγματικῶς εἶνε, ἢ ἀφορμὴ διασκεδάσεως πρὸς ὠφέλειαν τῶν πτωχῶν.

Μία τοιαύτη ἑορτὴ ἐδόθη ἐν τοῖς θαυμασίαις κήποις τοῦ μεγάρου Παντολφένη. Ἡ πριγκίπισσα ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, διέταξε νὰ ἐγείρουν μικρὰ πρατήρια ἐν οἷς, αἱ μάλλον ἀριστοκράτιδες Ρωμαῖαι ἀνέλθον τὴν πώλησιν. Νεαραὶ τινες δὲ κυρίαί τῆς ξένης παροικίας, παρεκλήθησαν νὰ πρᾶσχωσιν αὐταῖς τὴν συνδρομὴν των, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἡ Μις Σάρα Δ' Ὀννορ, ἥτις ἀνέλαβε νὰ κρατήσῃ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας κομψότατον πρατήριον εἰδῶν νικωτιανῆς. Ὁ Κόμης εἶχε κομίσει ὅπως πλουτίσῃ τὸ τμήμα αὐτῆς, συλλογὴν ἐξαισίων σιγάρων τῆς Ἀβάνας, ὡς καὶ σιγάρα τῆς Ἀνατολῆς, προῖδον σπάνιον ἐν Ρώμῃ, ἡ δὲ Μις Σάρα φέρουσα θελκτικωτάτην ἐνδυμασίαν ἐγκαθιδρύθη πρὸ τῆς τραπέζης αὐτῆς, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἐξαιρετοῦ κυρίας Στέβαρ.

Ἡ πώλησις ἔβαινε λαμπρά. Ὑπῆρχε κόσμος ζωηρός, ἀλλ' ὁ καύσων ἦτο αἰσθητός, καὶ τινες νέοι ἐκ τῶν εὐγενῶν, κενώσαντες ἀρκετὰ κύπελλα ζύθου καὶ καμπανίτου, ἀντὶ εἰκοσαφράγκου ἕκαστον, ἐθρασύνησαν ὀλίγον. Εἰς ἐξ αὐτῶν ὁ μαρκήσιος Παδρίτζη ἐπλησίασεν ἀκλουθούμενος ὑπὸ τινῶν φίλων του, καὶ ἠγγόρα εἰς δέσμην σιγάρων πληρωθεῖσαν ἀντὶ πέντε εἰκοσαφρ. Ἐπωφελοῦμενος τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐορτῆς ταύτης, ἠρώτησε τὴν Μις Σάραν ἐὰν τὸ ἐμπόριον αὐτῆς ἔβαινε καλῶς.

Ἄλλ' ὄχι κακῶς! ὅπως βλέπετε κύριε, λέγει ἡ ὠραία πωλήτρια. Πωλῶ ἀντὶ δέκα φράγκων σιγάρα στοίχιζοντα ἡμῖν εἰκοσι σολδία, καὶ ἔχω ἤδη μίαν καλὴν εἰσπραξίν.

Διὰ τῆς χειρὸς, λέγουσα ταῦτα, ἀνεκίνει ἐντὸς εὐρέος Σινικῶν δοχείου, σωρείαν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων. Ὁ εὐγενὴς Ρωμαῖος ἠρεῖ-

δετο μετ' οἰκειότητος ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἐὰν εὐηρεστεισθε ν' ἀνάψητε τὰ σιγάρα ἀτινα πωλεῖτε, θὰ ἐπληρώοντο ὑμῖν ταῦτα, εἰς πολὺ μεγαλειτέραν ἀξίαν.

— Δὲν εἶνε τοῦτο πιθανόν, προσθέτει ἡ Μις Σάρα ἀνευ δυσαρτεθείας, διότι ὀλίγοι ἄνδρες θὰ ἦσαν ἀρκετὰ τρελλοὶ ὅπως κινδυνεύουν ἀπευθυνόντες μοι παρομοίαν πρότασιν.

— Μήπως δὲν ἐκαπνίσατε ποτὲ δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος. Ε! λοιπὸν εὐαρεστηθῆτε καὶ δοκιμάσητε! Ὅθ' ἡμαιᾶρα γε ἀρκετὰ τρελλός, διὰ νὰ σὰς προσφέρω 200 εἰκοσαφράγκα δι' ἑν σιγάρον ὅπερ, ἠθέλατε ἀνάψῃ; Καὶ ὁ μαρκήσιος ἔτεινε πρὸς τὴν Μις Σάρα τὸ πρὸ μικροῦ ἀγορασθὲν ἔμα τῶν σιγάρων, τὸ περιτυλιγμένον εἰσέτι διὰ τῆς κιτρίνης μεταξίνης αὐτοῦ ταινίας.

— 200 εἰκοσαφρ! εἶνε μίαν καλὴν ποσότητος, λέγει ψυχρῶς ἡ Μις Σάρα προκαλοῦσα διὰ τοῦ βλέμματός τὸν νέον, καὶ οἱ πτωχοὶ ἔχουν ἀνάγκην χρημάτων.

Καὶ λαμβάνουσα ἐν σιγάρον τὸ ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη, ὁ μαρκήσιος θριζμβεύων ἔτεινε ἤδη τὴν χεῖρα ὅτε, νηλύς τις πικρεντέθη ζωηρῶς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ποτηρίου ἀντικειμένου. Ἦτο ὁ Σεβεράκ ὅστις πρὸ μικροῦ ἀφίχθεις παρέστη μετ' ἐκπλήξεως πρὸ τῆς ἐκκεντρικότητος τῆς ὠραίας Ἀγγλίδος.

— Δεσποινίς! ἤρχισεν... Καὶ ἔμελλε νὰ προσθέσῃ. Προσέξατε! ἐκτίθεσθε σοβαρῶς! Ὅποτε βλέμμα σπινθηροβόλον τῆς Μις Σάρας, ἀνεχαίτισε τὸν λόγον ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ. Ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ βλέμματι τούτῳ, τόση ὀργὴ καὶ περιφρόνησις, ὥστε ὁ Σεβεράκ ὠπισθοδρόμησεν.

Καὶ ἡσύχως, με ὀφθαλμοὺς καὶ χεῖλη ἐν εἰς ἐπῆλθισεν αἰφνης τὸ μειδίαμα, στρεφομένη ἡ Μις Σάρα πρὸς τὸν συγκεχυμένον Μαρκήσιον.

— Παρόμοιον σιγάρον μαρκήσιε, λέγει φαιδρῶς, διὰ μίαν τὸσον εὐτελεῖ τιμὴν, θὰ ἦτο κρίμα τῇ ἀληθείᾳ! Ὅρθῶς μ' ἐπληροφόρησαν διὰ αἱ εὐγενεῖς Ρωμαῖκαὶ εἰσογένεια ἀποροῦσι χρημάτων. Προσφέρετε 200 εἰκοσαφρ. ὅπως ἀποκτήσῃτε τὸ σιγάρον αὐτό; ἐγὼ δίδω χίλια εἰκοσαφρ. ὅπως τὸ κρατήσω. Συγχρόνως σύρουσα ἐκ τοῦ θυλακίου αὐτῆς, βιβλιάριον ἐπιταγῶν, ἐχάραξεν ὀλίγας λέξεις ὥστε ἐπρόκειτο νὰ πληρωσῇ τὴν πρὸς τὴν βράπτριαν αὐτῆς ὀφειλὴν, ἔσχιζε τὸ φύλλον, καὶ ἀφίνουσα νὰ πέσῃ τοῦτο ἐπὶ τοῦ χρυσίου τῆς εἰσπράξεως αὐτῆς.

— Εἶνε διὰ τοὺς πτωχοὺς!

Ὁ Μαρκήσιος Παδρίτζη ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀπέδειξεν ὅτι, ἐὰν ἐν τῇ πρώτῃ σκηνῇ παρηγωνίσθη, ἤξιον ἐν τῇ δευτέρᾳ νὰ συμπεριφερθῇ ὡς ἀνὴρ εὐγενής. Ἀνέκραξεν, εὐχέ! καὶ ἔκρουσε τὰς χεῖρας, δίδων τὸ σύνθημα εἰς τοὺς φίλους

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Τονισθὲν ὑπὸ τοῦ περιφανοῦς Μουσουργοῦ κ. Μιλανάκη

Τὰ ματάκια Σου εἶν' ἀστέρια
ποῦ σπιθοβολοῦν φωτιές.
Ποῦ ἀνάβουν γλυκὰ πάθη
σὲ ἀνθρώπινες καρδιές.

*
*

Στὰ χειλιάκια Σου ἔχουν στήσει
τὰ τριαντάφυλλα φωλιά.
Κι' εὐτυχῆς ὅποιος ἀρπάξῃ
ἀπ' τὰ χεῖλη Σου φιλιὰ.

*
*

Τὸ τραγοῦδι του τὰ ἡδόνι
σταματᾷ ὅταν τραγουδᾷς
τὴν ἀληθινὴν εὐτυχία
ποῦχει ἐκεῖνος ποῦ ἀγαπᾷς.

*
*

Κι' ἐγὼ, ἄγγελε, θαυμάζω
τέτοια οὐράνια ζωγραφιά.
Μὲ τὰ μάτια δακρυσομένα
κα' μὲ πόνο 'ς τὴν καρδιά.

Σμύρνη
ΜΑΡΙΝΟΣ ΚΟΥΤΟΥΒΛΛΗΣ Ἴατρος

του ὅπως χειροκροτήσωσιν τὴν γενναίαν νεάνιδα.

Ἐν τῷ μέσω τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τῶν ἐπικροτήσεων με ὄψιν σκληρὰν καὶ βλέμμα ὑπεροπτικὸν ἡ Μις Σάρα, κλίνουσα πρὸς τὸν Σεβεράκ, ἀκίνητον καὶ ἐκπεπληγμένον διὰ τὴν ἀπροσδόκητον λύσιν τοῦ ἐπεισοδίου.

— Βλέπετε κύριε ὅτι δὲν ἔχω χρεῖαν συμβουλῶν οὔτε προστασίας. Φείσθητέ μοι λοιπὸν αὐτῶν ἐν τῇ μέλλοντι.

— Σύγγνωτέ μου δεσποινίς, λέγει ἠπίως ὁ νέος ἀξιωματικός, δὲν ἤμην κύριος ἑαυτοῦ, ἀκούων τὴν γενομένην ὑμῖν ἀνάμνηστον πρότασιν... Ἐφοβήθη μὴ πέσῃτε θύμα ὑπερβαλοῦσης φιλανθρωπίας.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ἀνταλλάξας περιφρονητικὸν βλέμμα μετὰ τοῦ μαρκησίου Παδρίτζη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλὴν κυρίαν Στέβαρ θυθισμένη εἰς τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἀνάγνωσιν τῶν Magazines, οὐδόπως ἐκινήθη. Ἦτο συνειθισμένη νὰ βλέπῃ τὴν Μις Σάραν διεκπεραιούσαν μόνην καὶ ἐπωφελῶς τὰ ὑποθέσεις αὐτῆς.

Ἡ πώλησις ἀπέφερε θαυμάσια ἀποτελέσματα, καὶ ἡ βασιλικῆς γενναιότητος πρᾶξις τῆς Δ' Ὀννορ ὑπῆρξεν ἀντικείμενον πολλῶν σχολίων.

Ἡ πριγκίπισσα Παντολφίνη ἀπήντα εὐθαρσῶς εἰς τὰ ριπτόμενα ἐναντίον τῆς ἐλευθερίας τοῦ φέρεσθαι τῆς νεάνιδος βέλη.

— Τί θέλετε; Δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν κρίνωμεν ἀμερολήπτως. Εἶνε Ἀγγλὶς ἐκ τῶν μάλλον ἐκκεντρικῶν. Εὐρισκομένη εἰς παρομοίαν θέσιν καὶ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας μία Ρωμαῖα, θὰ ἠρνεῖτο πᾶσαν διαπραγματεύσασιν μετὰ περιφρονησεως. Μία Γερμανὶς θὰ ἔδιδε τὸ σιγάρον δεχομένη τὰ 200 εἰκοσαφρ. Μία Γάλλὶς εὐφυῆς, πονηρὰ, καὶ πρακτικὴ θὰ ἐλάμβανε τὸ χρῆμα καὶ θὰ ἐφύλαττε τὸ σιγάρον. Μόνη μία Ἀγγλὶς θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ ὑπερθεματίσῃ δεκαπλασιάζουσα τὴν ποσότητα καὶ νὰ ἐξέλθῃ θριαμβεύουσα δοκιμασίας, ἐν ἣ θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ διακυβεύσῃ τὴν ὑπόληψίν τῆς.

Κυδωνία — BIRGINIA Δ. ΖΕΡΒΟΥ

ΓΝΩΜΙΚΑ

- * Ἡ ἀλήθεια ἔχει πάντοτε ἀνάγκην συντρόφων διὰ νὰ γίνῃ πιστευτή.
- * Ἡ τελευταία σκέψις δὲν εἶνε πάντοτε καὶ ἡ καλλίτερα πασῶν.
- * Ἡ τύχη σπανίως ἀφίνει ὅ,τι ἔφερεν.
- * Ὁ κακὸς κινδυνεύει πολλάκις νὰ εὕρῃ χειρότερον ἀπέναντί του.
- * Ὁ καλλίτερός σου φίλος εἶνε ὁ ἑαυτός σου. Δὲν κινδυνεύεις νὰ σ' ἀπαρνηθῇ ποτέ.
- * Πίσω κι' ἀπὸ τὸ ὠραιότερο λουλοῦδι κρύπτεται ἡ μέλισσα

ΠΑΡΑΛΙΑΚΑ ΚΑΦΕΝΕΙΑ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ἡ ἐμπορικὴ κίνησις τῆς πόλεώς μας ἔξακολουθεῖ νὰ ἔχη πάντοτε τὴν αὐτὴν ζωηρότητα καίπερ τῆς ἐλαιοπαραγωγῆς τεινούσης εἰς τὸ τέμα τῆς φορτώσεως πολλὰ διενεργοῦνται καθ' ἑκάστην ἐντεῦθεν εἰς Εὐρώπην καὶ διαφόρους Τουρκικὸς λιμένας, ὑπολογίζεται δὲ ἡ παρακαταθήκη τῶν ἐλαίων ἥτις θὰ ὑπάρχη ἐν τῇ πόλει μας μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν ἐλαιομύλων ἐλαχίστη.

Καίτοι ζήτησις ζωηρὰ ὑπάρχει ἐν Εὐρώπῃ τῶν ἐλαίων προελεύσεώς μας, ἡ τιμὴ ὅμως αὐτῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερβῇ τὰ 120—125 φργ. τὰ 100 Κλ., τοῦτο δὲ ἀποδοτέον εἰς κερδοσκοπικὴν ἐπιφύλαξιν ἔξ ἐνδεχομένου ἐκπεσμοῦ διὰ τὴν πληθὺν ἐλαίων Τύνιδος καὶ Ἰσπανίας.

Μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν ἐλαιομύλων ἄρχονται συνήθως αἱ ἐργασίαι τῆς καλλιέργειας τῶν ἐλαιοκτημάτων, ἡ ἔλλειψις ὅμως ἐπαρκῶς βροχῆς ἀνησυχεῖ ἔφετος σύμπασαν τὴν πόλιν διότι πλὴν τῶν δημητριακῶν ἅτινα ἔχουσιν ἀπόλυτον ἀνάγκην ταύτης, ἔχομεν καὶ τὰ ἐλαιόδενδρα καὶ τὴν καλλιέργειαν αὐτῶν.

Ἡ ἐφετεὶνὴ σπάνις τῶν ὀμβρίων ὑδάτων θίγει καὶ ἀμεσώτερας ἀνάγκας τῶν κατοίκων διότι ἐὰν ἔξακολουθήσῃ ἡ φειδωλότης αὐτῆ τοῦ καταπίπτοντος ὕδατος καὶ τὰ οἰκίαι αὐτὰ φρέατα τὰ χρησιμοποιοῦμενα πρὸς πόσιν δὲν θὰ πληρωθῶσι.

Ἡ ἀνομβρία καὶ οἱ ἐπικείμενοι αὐτῆς ἐν ὄρα θέρους κίνδυνοι δέον νὰ ἐμβάλωσιν εἰς σοβιερωτάτας σκέψεις τοὺς ἀρμοδίους περὶ ὑδρεύσεως τῆς πόλεως ἐπὶ τέλους ἄς γείνη καὶ μία σοβαρὰ ἐπιστημονικὴ ἀπόπειρα περὶ ἐξευρέσεως ἀρτεσιανῶν φρεάτων καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει.

Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς πόλεώς μας εὐρίσκειται εἰς ὀσημεῖον καὶ πρὸ 15 ἡμέρων πρὸς δὲ αἱ ἀναστολαὶ πληρωμῶν τῶν μὲν, ἐπέφερον ἀντίκτυπον εἰς τοὺς δέ, σπεύδοντας νὰ ζητήσωσι παρὰ τῶν πιστωτῶν τῶν μέσον σωτηρίας καὶ ἀναστήλωσιν τοῦ ἠθικοῦ των διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως ἀπάσης τῆς περιουσίας των εἰς τοὺς δανειστὰς αὐτῶν, ἐνῶ ἄλλοι παραδειγματιζόμενοι ἐκ τῆς καταστάσεως τῶν πρώτων καὶ φοβούμενοι μὴ λήξωσιν αἱ προθεσμίαι τῶν ὑποχρεώσεών των φροντίζουσι σινηνοσούμενοι ἀπ' εὐθείας μετὰ τῶν δανειστῶν των νὰ ἐκκαθαρίσωσι τὸν λισμὸν των δίδοντες πρὸς ἐξόφλησιν ἔμπορεύματα.

Ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ οἰκονομικῇ κρίσει τῇ ἰδίως μαστισάσῃ τὴν Συντεχνίαν τῶν Βυρσοδεψῶν δέον ἠθικῶς νὰ ἐξαρθῇ πόσον ἡ ἔντιμος αὐτῆ Συντεχνία παντὶ σθένει προσπαθεῖ νὰ φανῇ συ-

νεπὴς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῆς καὶ πόρρωθεν ἀποκλείουσα πᾶσαν οἰανδήποτε ὑπόνοιαν περὶ ὀπισθοβούλου προθέσεως.

Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἀναγράφομεν τὴν κατὰ τὸ ἡμῖς κατάργησιν τοῦ φόρου τῶν λιμενικῶν διωδίων, ζήτημα ζωτικώτατον ὅπερ τοσοῦτον χρόνον ἀπησχόλησεν τὴν πόλιν καὶ ὅπερ ἐπὶ τέλους ἔλαβε αἰσιόν τι πέρας εἰμὴ τὴν προσήκουσαν λύσιν ἥτις ἦν ἡ τῆς ὀλοσχεροῦς καταργήσεως.

Ὅπωσδήποτε πάντως ἐπιβάλλεται ἡ ἀναθεώρησις τοῦ σχετικοῦ τιμολογίου διότι κατὰ τὸ παλαιόν, ἄλλα μὲν ἔμπορεύματα ἠννοοῦντο, ἄλλα δὲ πολὺ ἠδικοῦντο.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἔληξαν καὶ αἱ ἡρέμα διεξιχθεῖσαι δημοτικαὶ ἐκλογαί, ἀναδειχθέντος καὶ αὐθις δημάρχου τῆς πόλεως τοῦ ἀξ. κ. Ἰ. Δ. Ἀποστολάκη. Κατὰ σειράν δ' ἐπιτυχίας ὡς ἔπεται :

Ἰ. Δ. Ἀποστολάκης	Ψήφους	300
Εὐσ. Βέργος	»	217
Στ. Πατρικέλης	»	172
Ἄρ. Σαντζηλιώτης	»	167
ΕΠΙΛΑΧΟΝΤΕΣ		
Εὐσ. Παπασταύρου	»	106
Δημ. Γ. Χ' Μήτσου	»	83
Δημ. Πετροῦ	»	80
Ἀποστ. Ταλιάνης	»	37
Εὐαγγ. Ζάχος	»	7

Τὴν ἐσπέραν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ὁ παρ' ἡμῖν ἀξιόλογος Σύνδεσμος τῶν ἔμποροπαλλήλων διεξήγαγε ὡραιότατην ἐσπερίδα μετὰ πικροτάτου μουσικοῦ καὶ θεατρικοῦ Προγράμματος τῇ συμμετείχῃ νέων ἐρασιτεχνῶν, οἵτινες φιλοτιμότατα προνοηθέντες παροῦσι ἰσθίσαν λίαν εὐπροσώπως πρὸς τὸ πολυτελεσθέν ἀκροατήριον, ὅπερ ἐπινειλημμένος ἐξεδήλου τὴν εὐαρέσκειάν του δι' ἐνθουσιωδῶν ἐπευφημιῶν καὶ χειροκροτημάτων.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΟΙΤΑΣ ΜΟΥ ΚΥΔΩΝΙΑΤΑΣ

Ἐπὶ εἴκοσι καὶ δύο ἔτη ἐξασκῶν μετὰ Ὑμῶν τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα καὶ πολιτευόμενος ἀμέριστον ἐτύγγανον τὴν πολῦτιμον ὑμῶν ὑποστήριξιν καὶ διαρκῶς εὐμενῆ τὴν ψῆφον. Ἡ ἐσχάτως ὅμως κατὰ τὰς γενομένας Δημορχιακὰς ἐκλογὰς **παμψηφεί** γενομένη ἀνάδειξις μου ὡς Δημάρχου καὶ πάλιν, μεγάλως μὲ ὑποχρεώνει καὶ βαθύτατα μὲ συγκινεῖ καὶ ἀναγκάζει, πλὴν τῶν προφορικῶν εὐχαριστηρίων τῶν ἀποδοθέντων εἰς τοὺς πλείστους ὑμῶν κατὰ τὴν συγχαρητήριον ἐπιστολὴν καὶ δι' ἐπιστολῶν, καὶ δημοσίᾳ νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω καὶ ὁμολογήσω χάριτας, παρακαλῶν τὸν Θεὸν ὅπως διατηρῇ ὑμῶν μὲν ἐν ὑγιείᾳ καὶ εὐτυχίᾳ, ἐμὲ δὲ ἀεὶ διαφωτίξῃ εἰς τὸ ἀγαθὸν διὰ νὰ καθίσταμαι ἄξιος ἐκτελεστῆς τῶν πολλαπλῶν καθηκόντων μου, διὰ τὴν τοιαύτην **παμψηφεί** εὐμένειαν καὶ κρίσιν.

Μετ' ἀπεριορίστου ἀγάπης ὄλω; ἀφωσιωμένος.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ (Ιατρὸς)
ΔΗΜΑΡΧΟΣ

Ἐν Κυδωνίαις τῇ 12 Φεβρουαρίου 1912

ΣΗΜΑ

Τῇ ἐξῆς καὶ πολυσεβάστῳ Σιμῆ τῆς Μητρομήτορός μου,

Εὐγλωσσύνῃς, στέφανον ἀρ.δηλον, ἀπαρμιλλου, ἀδίου, ἀκραιφνοῦς ἀγάπης, σεβασμῶν καὶ ἐκτιμήσεως, τῆς ἀληθοῦς ἔ' ἀγάπης Σου ἀντάλλαγμα, μνημεῖον, ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ μνημείου Σου ἀθάντων, τῶν προσφιλῶν ἐγγόνων Σου ὁμόφωνος ἡ χεὶρ ἐγείρει τρέμουσα ὑπὸ ἀφάτου συγκινήσεως.

Μυτιλήνη ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΓΑΡΜΠΗΣ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΔΟΥΤΙΑ

— Ἐπέρασαν καὶ ἡ Ἀπόκρηαις κρύαις καὶ μεταρρικῶς καὶ κυριολεκτικῶς καὶ ἐν γένει καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

— Μόνον ἡ Καθαρὰ Δευτέρα ἐκαθάρισε τὸν ὀρίζοντα ἀπὸ τὰ νέφη καὶ τοὺς στομάχους μας ἀπὸ κάθε πρσχαλινόν.

— Ἐλείπει ὅμως ἡ ζωηρότης ἢ παρατηρουμένη εἰς ἄλλας Καθαρὰς Δευτέρας.

— Τώρα μὲ τὴν Μ. Σαρακοστή νηστεία, καὶ προσηυχή.

— Καὶ μετάνοια μὲ πολλὰς μετάνιαις.

— Καὶ φιλοσοφικαὶ σκέψεις περὶ μελλούσης ζωῆς μετὰ τὰς ἱκανοποιήσεις τῆς ὕλης.

— Εἶνε καὶ αὐτὸ μιὰ καθησύχασις τῆς συνειδήσεώς μας.

— Φαίνεται πῶς κανεὶς ἕως τώρα δὲν ἔδανε εἰς ἐνέργειαν τὴν συμβουλὴν τοῦ συμπολίτου μας νὰ τρῶμε δηλ. ὀλιγώτερον διὰ νὰ ἔχωμεν οἰκονομίαν.

— Τὸ ὑποθέτομεν, διότι δὲν μᾶς ἴλθε καμμιά σχετικὴ εἰδήσις ἀπὸ κανένα πειραματισθέντα.

— Θὰ ἐσκέφθησαν ἴσως ὅτι ἦτο Ἀποκρηαὶς καὶ οὗτοι δὲν ἦτο κατάλληλος περίστασις διὰ τέτοια πειράματα.

— Ἴσως τώρα ποῦ ἔχομεν Σαρακοστήν θέσουν τὴν συμβουλὴν εἰς ἐνέργειαν.

— Ἐκτός ἐάν σκεφθοῦν ὅτι μὲ τὰ Σαρακοστινὰ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον οὐδὲ τὰ ἐξοδα νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τοιαύτης φύσεως δοκιμὰς.

— Καὶ ἔτσι ἡ πρότασις παραμένει ἄλυτον Αἰνίγμα.

— Πρὸς δόξαν τῆς ἀκριβείας.

— Καὶ πρὸς ἀδοξίαν τοῦ φιλανθρώπου εὐρεσιτέχνου, ἢ διὰ νὰ ἴμεθα ἀκριδέστεροι—ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἀκριβείας—τοῦ εὐρεσιπόρου.

— Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας εἶνε τὸ ζήτημα τοῦ στόλου.

— Θὰ δράσῃ ἄρά γε ἡ δὲν θὰ δράσῃ;

— Καὶ αὐτὴ ἢ σκέψις βράζει εἰς τὸ αἷμα ὄλων.

— Μικρῶν καὶ μεγάλων.

— Ἡμεῖς ὅμως ἐδῶ πρέπει νὰ ἴμεθα καθ' ὀλοκληρίαν ἡσυχοὶ καὶ νὰ κοιμώμεθα ἡσυχώτεροι.

— Διότι ἐάν ὁ στόλος λάβῃ τὴν γενναίαν ἀπόφασιν νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰ νερά μας.

— Ἐ! τότε εἶνε ποῦ θὰ τὰ εὔρη στενά!

— Στενώτερα καὶ αὐτῶν τῶν στενῶν τῶν Θερμπουλῶν.

— Μὴ νομίζετε ὅτι ὀμιλῶ παραβολικῶς ἢ περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων.

— Ὅχι! ὀμιλῶ μόνον περὶ ὑδάτων καὶ βευσμάτων!

ΚΟΥΝΟΥΠΙ

Υπεύθυνος ΧΑΡ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ»

Ἀνταποκρινόμενοι πρὸς τὴν πολυλαχόθεν ἐκδηλουμένην ποικιλοτρόπως ἐκτίμησιν τοῦ Κοινοῦ καὶ ἱκανοποιούντες ἐπιθυμίαν μεγάλης μερίδος ἀναγνωστῶν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Β' Ἐξαμήνου ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως Διηγήματος ἐξόχου Γάλλου συγγραφέως, ἐν παραρτήματι τοῦ « Αἰολικοῦ Ἀστέρος », ἐκλεκτοῦ καὶ λίαν ἐπαγωγοῦ ὅπερ θέλει ἀποτελέσει ἀληθὲς ἐντρυφήμα διὰ τὰς Οἰκογενείας.

Τὸ ἐν λόγῳ παράρτημα θέλει διανεμεσθαι μεθ' ἐκάστου τεύχους τοῦ « Αἰολικοῦ Ἀστέρος » εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν ΔΩΡΕΑΝ, οὕτω δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θέλει περιέρχεται ἐκάστοτε εἰς τὴν κυριότητα αὐτῶν τερπνότατον βιβλίον ὅλως ἀνεξάρτητον τοῦ « Αἰολικοῦ Ἀστέρος » καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς περιπλέον προσθήκης ἐπὶ τοῦ τιμήματος τῆς ἐτησίας συνδρομῆς.

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι ἡ ὕλική ἡμῶν αὕτη θυσία δεόντως θέλει ἐκτιμηθῆ ὑπὸ τῶν φιλομούσων ἀναγνωστῶν μας. Ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τοῦ δαπανηροῦ ἡμῶν ἔργου τῆς ἐκδόσεως τοῦ « ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ » ἐβασίσθημεν πρωτίστως ἐπὶ τῆς εὐρείας κυκλοφορίας τοῦ Περιοδικοῦ, ὅποτε θεία συνάρσει καὶ πρόδοι σὺν τῷ χρόνῳ πολλῶ οὐσιωδέστεραι θέλουσι ἐπιτελεσθῆ.

ΝΕΑ ΠΕΡΓΑΜΟΣ

Ἀπὸ τῆς παλαιράτου τῶν Περγαμηνῶν πόλεως τῆς κλεινῆς καὶ περιδόξου ἐλάβομεν τὸν 1ον Λο. τῆς νεωστὶ ἐκδοθείσης Ἐφημερίδος « Νέα Πέργαμος », μὲ ὕλην ποικίλην καὶ ἐκλεκτὴν, μὲ κατάταξιν ἀριστοτεχνικὴν καὶ με φιλοκαλιανέκτυπώσεως. Ὑπεύθυνος καὶ Ἰδιοκτῆτης τῆς ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἐγκαινισθείσης Ἐφημερίδος φέρεται ὁ γνωστὸς Περγαμηνὸς λόγιος κ. Γ. Κ. Χονδρονίκης.

Συγγαίροντες ἀπὸ καρδίας ἐπευχόμεθα πλήρη εὐδοκίμησιν ἀνάλογον καὶ πρὸς τὴν πάλαι δόξαν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἐνεστῶσαν φιλομουσίαν τῶν φιλοτιμοτάτων Περγαμηνῶν.

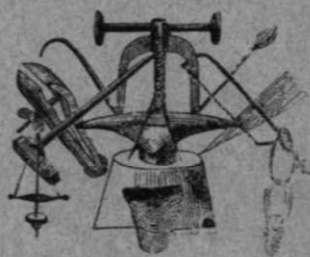
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ν. Ε. ΣΠΥΡΕΛΗ

Τὸ Κατάστημα Ν. Ε. ΣΠΥΡΕΛΗ (πλησίον Πλαζαρίου) ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν προσηνῶν εὐρῶν, ἀπεφασίσε τὴν ἐκποίησιν μουσαμάδων στρωσίματος μὲ μεγάλην καὶ σπουδαίαν ἐκπτώσιν ἀπὸ τῶν προηγουμένων τιμῶν. Προσέτι ἀγγέλλει ὅτι ἐφωδίσθη μὲ πλουσίαν καὶ μεγαλὴν συλλογὴν Καρτ. Πιστάλ Διαφόρων ποιότητων καὶ σχεδίων ὅλως νεωνικῶς καὶ μὲ ἀπαράμιλλον συλλογὴν ὅλως ἐκτάκτων σχεδίων Ἐμεροδείκτων ἅτινα πωλεῖ χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τιμὰς ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ

Κονιάκ γνήσιον ἐξ ἀποστάγματος καθὼς καὶ ποτὰ οἰνοπνευματώδη ἐκ τῶν μεγάλων ἐργαστασίων τῶν ἐν Σμύρνῃ Κ. Ν. Κωνσταντινίδου καὶ Σας Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐνταῦθα καὶ πέριξ **Βενέτης καὶ Φιλιππίδης**

ΦΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ & ΜΑΡΚΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Α ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Κατασκευάζονται μάρκες παντὸς εἶδους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημάτων καὶ χαρακτήρων Κατασκευὴ στερνῶν, φίλτρων, μπάνιων, φανῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν σχεδίων. Ἐπισκευάζονται παντὸς εἶδους φῶτα, ΛΟΥΕ, ΜΠΛΑΝΣΑΡ, ΡΑΔΙΟΥΜ, ΓΑΖΟΛΙΝΗΣ Κ. Α. Π.

ΚΑΛΩΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΧΑΤΖΕΛΙ
ΕΜΜ. ΥΔΡΟΝΙΑΣ
ΕΝΚΡΙΒΩΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ
ΤΟΥ
ΟΔΟΣ ΑΓ. Γ. ΩΡΓΙΟΥ, ΑΚ
ΤΟΥ
Ἔργασία ἡγερμένη ἐπὶ χάρτου πλατινισμένης. Φωτογραφία ἀπὸ μικροσκοπικῶν μέγχι τῆς ἐξέλιξιν φουσιῶν μεγέδους
Τιμὰι συμψέρουσαι δι' ὅλους

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ"
ΧΑΡΑΛΑΜ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ & ΔΗΜΗΤ. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΟΡΑ (ΒΕΖΕΣΤΕΝΙ)
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

Ἐπιστολοκεφαλίδων, Φακέλλων, Λογαριασμῶν, Συ-
ναλλαγμάτων, Διπλοτύπων, Ἐπισκεπτηρίων, Προσκλη-
τηρίων, καὶ Ἀγγελτηρίων Γάμων Ἀραβῶνων Βαπτί-
σεων Κηδεῶν καὶ Μνημοσύνων, Βιβλίων, Ἡμερολογί-
ων, Περιοδικῶν, Ἐφημερίδων, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ἈΝΑΤΟΛΗ

ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Κτίριον νεόκτιστον ἐκτάκτου ἀρχιτεκτονικῆς.

Ἰδιοκτησίᾳ **N. Δ. ΓΟΝΑΤΑ** εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Ἐπίπλωσις ἐξόχως τελεία, σπανία ἔτι καὶ διὰ τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Τουρκίας.

Περιποιήσις καὶ ὑπηρεσίᾳ «Non Plus Ultra.»

Γεύματα ἐπὶ παραγγελίᾳ Γάλα — Ζύθος καὶ ὅλα τὰ Ἑυρωπαϊκὰ ποτά.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΡΟΥΜΠΙΝΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

**ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ**

Κατὰ καθήκον γνωστοποιεῖ τὸ Σεβαστὸν κοινὸν ὅπως ἐπωφεληθῆ τῆς περιστάσεως τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του, ἵνα φροντίσῃ δι' ὅλα τὰ νοσήματα τοῦ στόματος: ὡς ἐξαγωγήν ὀδόντων ἀνωδύνως διὰ τοπικῆς ἀναισθησίας κατασκευὴν ὀδόντων τεληνητῶν κατὰ τὰ τελευταῖα τελειότερα

συστήματα, ἤτοι διὰ Καουτσούκ, διὰ χρυσοῦ, ὀδόντια: βιδωτοὺς στεφάνους, (Couronnes) Γεφυρωτὰ (Bridgenork) Pont) διὰ πορσελάνης κ. τ. λ. κ. τ. λ. ... τὴν σφράγισιν ὀδόντων διὰ χρυσοῦ Καθαρισμὸς καὶ θεραπεία τελεία ὄλων τῶν ἀσθενειῶν τοῦ στόματος. Οἱ θέλοντες νὰ τιμῆσωσι αὐτὸν διὰ τῆς ἐπισκέψεώς των, νὰ ᾧσι ἱκανοποιημένοι καὶ θὰ ἔχωσι μίαν καλὴν ἀνάμνησιν.

ΩΡΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ { ἀπὸ τῆς 9 — 12 Π. Μ.
ἀπὸ τῆς 2 — 6 Μ. Μ.

Διὰ τοὺς πτωχοὺς δωρεάν
ἐκάστην Πέμπτην.